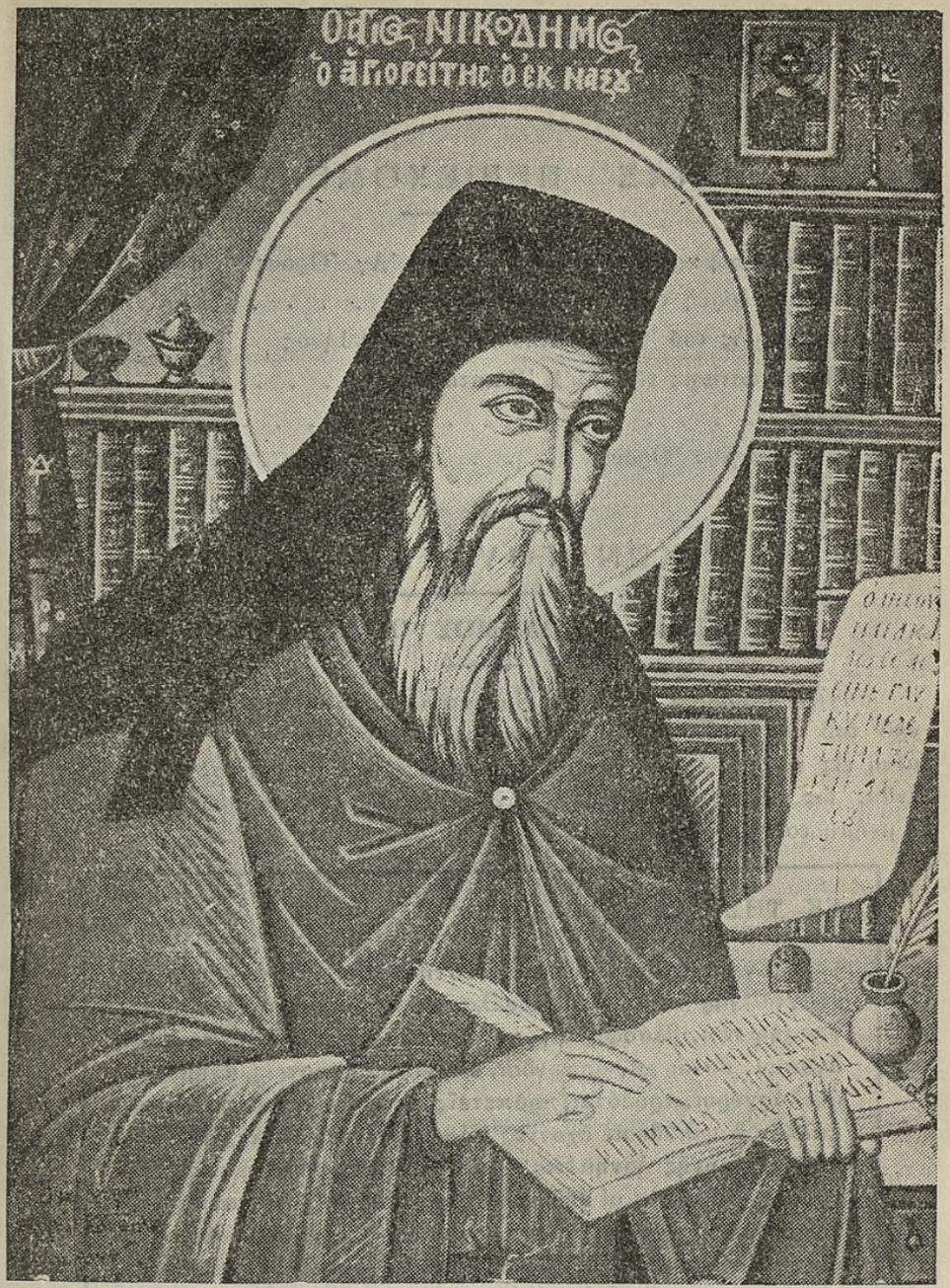

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ Ο ΕΚ ΝΑΣΣΟΥ

66 ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ 59

Ο ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΙΤΗΣ

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Χρονογραφική καὶ τοπογραφική ἱστορία Ἁγ. Ὁρους	σελ.	97
Ἡ πρώτη ἑορτὴ τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου	>	102
Ὁ ἑορτασμὸς τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου εἰς Ἀθήνας	>	114
Ἡ Ἐγκατάστασις τῆς Ν. Ἱ. Ἐπιστασίας	>	115
Σκέψεις	>	121
Χρονικά Ἁγίου Ὁρους	>	125

Ἡ ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ

Ο ΟΣΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ

Φιλοτεχνηθεῖσα κατὰ τὸν βυζαντινὸν ῥυθμὸν ὑπὸ τοῦ ἀγιογράφου ὑπὸ τοῦ ἀγιογράφου καὶ λογοτέχνου κ. Φωτ. Κόντογλου καὶ εὕρισκομένη εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις προσκύνημα τῆς Ἁγ. Βαρβάρας (Πατησίων), ἔνθα, ὡς ἀλλαχοῦ σημειοῦμεν, ἑωρτάσθη μεγαλοπρεπῶς τὸ πρῶτον ἢ μνήμη τοῦ Ὁσίου.

ΕΚ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Ἐν ἐσχάταις ἡμέραις ἐνστήσονται καιροὶ χαλεποὶ ἔσονταί γὰρ οἱ ἄνθρωποι φίλαντοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεῦσιν, ἀπειθεῖς, ἀχάριστοι, ἀνόσιοι, ἄστοργοι, ἄσπονδοι, διάβολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάργυροι, προδόται, προπετεῖς, τετυφλωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι, ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠρηνημένοι· καὶ τούτους ἀποτρέπου, ἐκ τούτων γὰρ εἰσὶν οἱ ἐνδύνοντες εἰς τὰς οἰκίας καὶ αἰχμηλωτίζοντες γυναικάρια σεσωρευμένα ἁμαρτίαις, ἀγόμενα ἐπιθυμίαις ποικίλαις, πάντοτε μανθάνοντα καὶ μηδέποτε εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν δυνάμενα, ὃν τρόπον δὲ Ἰαννῆς καὶ Ἰαμβρῆς ἀντέστησαν τῷ Μωυσῆ, οὕτω καὶ οὗτοι ἀνθίστανται τῇ ἀληθείᾳ, ἄνθρωποι κατεφθαρμένοι τὸν νοῦν, ἀδόκιμοι περὶ τὴν πίστιν, ἀλλ' οὐ προκόψουσιν ἐπὶ πλεῖον.

(Τιμ. β' γ. 1 - 9)

“ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ,,

Ο ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΙΤΗΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΑΘΩ

ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗΣ ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΑΥΤΗΣ ΑΡΧΙΜ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ

ΓΕΝΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΙΒΗΡΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ ναὸς τῆς Ἱ. Μονῆς τῶν Ἰβήρων τιμώμενος ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εὐρίσκεται εἰς τὸ μέσον εὐρυτάτης αὐλῆς. Ἰδρῦθη τὸν ΙΑ' αἰῶνα, ἴσως εἶναι νεώτερος. Ὁ νάρθηξ καὶ ὁ πύργος τοῦ ὠρολογίου καὶ πιθανῶς τὸ ἀριστερὸν παρεκκλήσιον κατὰ τὸν ΙΖ' αἰῶνα, τὸ δὲ δεξιὸν τῷ 1725. Ἔχει δύο σκοτεινοὺς προνάους καὶ περιστύλον ἔξωνάρθηκα, ἑκατέρωθεν δὲ τῶν προνάων δύο παρεκκλήσια τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ τῶν Ταξιαρχῶν. Τὸ τέμπλον κατεσκευάσθη ἐν ἔτει 1614.

Αἱ τοιχογραφίαι τοῦ ναοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι τοῦ ΙΖ' αἰῶνος ἀντικαταστήσασαι, ὡς πανταχοῦ σχεδὸν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, ἄλλας ἀρχαιοτέρας καὶ φυσικὰ καλλιτέρας.

Κατὰ τῷ ἔτος 1795 ἐτοιχογραφήθη ὁ νάρθηξ ὑπὸ Νικηφόρου τινός. Αἱ συνθέσεις εἶναι παράδοξοι, ἀσυνήθεις καὶ ἐνίοτε τρομακτικαὶ διότι εἶναι ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως, τῶν ψαλμῶν καὶ τῶν οἴκων.

Ἄλλος ναὸς μικρότερος εἶναι ὁ τοῦ Τιμίου Προδρόμου ὅστις πιστεύεται ὑπὸ τῶν μοναχῶν ὡς ἀρχαῖον καθολικὸν τῆς Μονῆς μικροτέρας οὔσης ποτε. Ἱστορικὸν ὅμως παρεκκλήσιον εἶναι τὸ προσημειωθὲν τῆς Πορταΐτισης.

Μεταξὺ τῶν ἱερῶν λειψάνων ἐν τῇ Ἱερῷ ταύτῃ Μονῇ σημειοῦμεν τὰ ἑξῆς: Τίμιος Σταυρός, Κάλαμος, Χλαμὶς, σπόγγος, πέτρα ἐκ τοῦ Σταυροῦ εἰς τεμάχια μικρά. Αἷμα Ἀποστόλου Πέτρου, ὁ δεξιὸς ποῦς τῆς Σαμαρείτιδος, μικρὸν μέρος Ἀγ. Ἰγνατίου, μέρος χειρὸς Προκοπίου ἱερομάρτυρος, βραχίων Ἀγ. Μαρίνης, ἡ ἀριστερὰ χεὶρ ὁσίας Εὐπραξίας, ἀριστερὸς ποῦς Ἀγ. Μιχαὴλ Συνάδων, τεμάχια Γρηγορίου Νεοκαισαρείας καὶ ἱερομάρτυρος Νικήτα, αἱ κάραι τῶν Ἀγ. Θεοδώρου Παμφυλίας καὶ Ἱεροθέου Ἰβηρίτου ἐκ Καλαμῶν, ἡ ἀριστερὰ Ἀγ. Βασιλείου Ἀμασειας. Τοῦ Ἀγίου Βασιλείου ὑπῆρχε καὶ ἡ δεξιὰ ἣτις ἐν ἔτει 1655 ἐδωρήθη εἰς τὸν Τσάρον Ἀλέξιον Μιχαήλοβιτς διὰ τοῦ ἀρχιμ. αὐτῆς Διονυσίου διὰ τῆς ὁποίας τελουμένων ἐν Ρωσσίᾳ ἀγιασμῶν κατὰ τόπους ἠφανίζοντο τὰ καταστρεπτικὰ ἔντομα καὶ ζώτφια.

Ἡ φυάλη ἐγένετο τῷ 1614 (Ἰθῶς σ. 176) ἐπιδιορθωθείσα καὶ κοσμηθεῖσα δι' ἀρίστων ζωγραφῶν τῷ 1863 ὑπὸ εὐλαβοῦς τινὸς ὀνόματι Φιλίππου Νικολαΐδου.

Ὁ Κομνηνὸς ἀναφέρει ὅτι πρὸ τῆς μεγάλης πυρκαϊᾶς εἶχε 17 παρεκκλήσια ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Μονῆς διὰ ν' αὐξηθοῦν εἰς τριάκοντα μετὰ τὴν πυρκαϊάν.

Ἡ βιβλιοθήκη τῶν χειρογράφων τῆς Ἱ. Μονῆς τῶν Ἰβήρων εὐρίσκεται ἀνωθι τοῦ νάρθηκος τοῦ καθολικοῦ ναοῦ. Ἐντὸς αὐτῆς σῴζεται καὶ μεσαιωνικὴ τις ἱπποτικὴ στολὴ ἀποδιδόμενη εἰς τὸν Τορνίκιον. Ταύτην ἀναφέρει καὶ ὁ Κομνηνὸς λέγων περὶ «τῶν θαυμαστῶν καὶ ἀχιλλείων ἀρμάτων» τοῦ Τορνικίου, ἅτινα ὁ ἴδιος εἶδεν εἰς τὸ σκευαοφυλάκιον.

Ἡ βιβλιοθήκη αὕτη εἶναι μία ἀπὸ τὰς σπουδαιότερας τοῦ Ἀγίου Ὁρους.

Ἡ βιβλιοθήκη τῶν ἐντύπων βιβλίων μέχρι πρὸ ὀλίγου εὐρίσκετο εἰς ἀκατάλληλον χῶρον, μετεφέρθη ὅμως τελευταίως μὲ μεγάλας δαπάνας τῆς φιλοτίμου Μονῆς, εἰς καταλληλώτατον διαμέρισμα, συντελέσαντος πρὸς τοῦτο ἐκ τῶν πρώτων τοῦ ἐπιτρόπου τῆς Μονῆς Γέροντος Λεοντίου. Κατὰ τὴν γνώμην δὲ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης Ἀθηνῶν κ. Κουρνούτου ἡ βιβλιοθήκη τῶν ἐντύπων τῆς Ἱ. ταύτης Μονῆς εἶναι ἡ πλουσιωτέρα τῆς Ἑλλάδος, δεδομένου, ὅτι μεταξὺ τῶν 15.000 τόμων

της εἰς Ἑλληνικά, Λατινικά, Σλαβονικά, Ρωσικά, Γεωργιανικά καὶ Γαλλικά περιέχει πλεῖστα ἀρχέτυπα, παλαιότυπα, πρώτας ἐκδόσεις καὶ κυρίως πολυτίμους ἐκδόσεις Ἄλντοῦ Μαούτσιοῦ τοῦ γναιστοῦ φιλέλληνος.

Ὁ Ἱερομ. Θεοδόσιος ὁ γράψας τὴν περὶ τῆς Μονῆς μνησθεῖσαν διήγησιν λέγει ὅτι τῷ 1511 εὐρῶν τὴν Μονὴν ἔχουσαν ἔλλειψιν βιβλίων ἐφρόντισε περὶ τῆς εὐρέσεως τοιούτων καὶ πλεῖστα ἔκτοτε ἀφιερώθησαν (Ἄθως σ. 174-5).

Ἐπίσης ἐν ἔτει 1678 ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Διονύσιος Δ΄ ὁ Μουσελίμης κατὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ πατριαρχεῖαν ἀφιέρωσε τὴν βιβλιοθήκην αὐτοῦ εἰς τὴν Μονὴν ταύτην. Τὰς βάσεις ὅμως, οὕτως εἰπεῖν, τῆς βιβλιοθήκης ἔθεσεν ὁ Μητροπολίτης Ἄρτης καὶ Ναυπάκτου Νεόφυτος Μαυρομαμάτης ἐκ Πάρου ὅστις ἐδῶρησεν εἰς αὐτὴν ἅπαντα τὰ βιβλία του.

Οἱ ἀφιερῶται Πατριάρχης καὶ ἐπίσκοποι μετ' ὀλοκλήρου τῆς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου, ἐν τῷ ἐπισήμῳ ἀφιερῶτικῷ Γράμματι, διετύπωσαν φρικτοὺς ἀφορισμοὺς, ἀρὰς καὶ ἀναθέματα, ὅχι μόνον κατὰ τῶν κλεπτῶν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν ἀμελούντων τὴν καλὴν συντήρησιν τῶν βιβλίων, εἴτε χειρογράφων εἴτε ἐντύπων φυλασσομένων ἐν τῇ Μονῇ.

Οἱ χειρόγραφοι κώδικες, κατὰ τὸν Λάμπρου, ἦσαν πρὸ 50ετίας 1381 χρονολογούμενοι ἀπὸ τοῦ Η'—ΙΘ' αἰῶνος. Σήμερον γνωρίζομεν ὅτι ὑπάρχουν ἐπὶ πλεόν τριακόσιοι ἕτεροι παλαιοὶ ἐπίσημοι τοιοῦτοι. Ἐκτὸς δὲ τούτων ἔχει ἄπειρα χειρόγραφα παλαιὰ εἰς Ἰβηρικὴν γλῶσσαν.

Ἐπίσης εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τῶν Ἰβήρων σημειοῦμεν τὴν ὑπαρξιν τῶν ἐξῆς χρυσοβούλλων: Κωνσταντίνου Υἱ Πορφυρογεννήτου δύο τῶν ἐτῶν 946 καὶ 958, Ρωμανοῦ II 960, Βασιλείου II Πορφυρογεννήτου 980, Μιχαὴλ Παφλαγόνος 1041, Νικηφόρου Βοτανειάτου 1078, Ἀνδρονίκου II 1283, Μιχαὴλ Κομνηνοῦ Παλαιολόγου 1310, Ἰωάννου Καντακουζηνοῦ 1351, καὶ Ἰωάννου Παλαιολόγου 1357. Ἐπίσης ἕξ πιττάκια Πατριαρχῶν καὶ βασιλέων τῶν ἐτῶν 1081—1118, γράμμα τοῦ τσάρου Ἀλεξίου Μιχαήλοβιτς τοῦ 1669 καὶ ὀκάζιον τοῦ 1768.

Ἡ Ἱ. Μονὴ τῶν Ἰβήρων εἶχε πολλὰ μετόχια, ἧτοι εἰς Πυρογούδια, Ἱερισσόν, Κασσάνδραν, Καλαμαριάν, Θάσον, Με-

λένικον, Σέρρας, Καλύβια, Ἡρακλείσαν Θράκης, Σαμοθράκην, Τένεδον, Κυδωνίας, Πασᾶ-Λιμάνι Πελοπόννησον, Γεωργίαν, Βεσσαραβίαν κλπ. ἀλλὰ τὸ μέγιστον ὅμως τούτων ἦτο τὸ ἐν Μόσχᾳ τοῦ Ἁγίου Νικολάου τὸ δωρηθὲν ὡς ἐσημειώσαμεν εἰς τὴν Μονὴν τῷ 1651 ὑπὸ τοῦ τσάρου Ἀλεξίου Μιχαήλοβιτς καὶ κατασχεθὲν ὑπὸ τῶν Σοβιετ.

Ἡ πρὸς τὴν ἐν τῷ μετοχίῳ τούτῳ εἰκόνα, εὐλάβεια τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ δὲν εἶχεν ὄρια. Ἀπὸ τοῦ μεγαλυτέρου μέχρι τοῦ μικροτέρου διηγωνίζοντο ποῖος πρῶτος νὰ χαιρετίσῃ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ ὅστις ἤθελε νὰ ψαλῆ ἁγιασμός ἐπρεπε νὰ εἰδοποιήσῃ τουλάχιστον πρὸ μηνός. Ποία ἄλλη ἀπόδειξις χρειάζεται; Τριάκοντα πέντε ἔτη συστηματικῆς θρησκευτικῆς καταπιέσεως, δὲν ἦσαν ἀρκετὰ διὰ νὰ σβύσουν τὴν φλόγα τῆς πίστεως καὶ τῆς λατρείας τοῦ εὐγενοῦς Ρωσικοῦ λαοῦ πρὸς τὴν Πορταίτισσαν. Ὅπως ἀνέγραψεν ὁ ἡμερήσιος τύπος τῆς 2ας παρελθόντος Αὐγούστου, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Χριστόφορος, κατὰ τὴν εἰς Μόσχαν μετάβασίν του, ἔψαλλε τὴν παράκλησιν πρὸ τῆς εἰκόνας τῆς Πορταίτισης, πολλὰ χιλιάδες Ρωσικοῦ λαοῦ ἔκλαιον γονυκλινεῖς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ ναοῦ. Τὴν πίστιν αὐτὴν τῶν Ρώσων Ὀρθοδόξων, μέλος τῆς πατριαρχικῆς ἀκολουθίας παρέβαλε μὲ ἐκείνην τῶν εὐσεβῶν Βυζαντινῶν.

Τὸ προσκύνημα τοῦτο ἐπέφερεν εἰς τὴν Μονὴν τῶν Ἰβήρων μεγάλα εἰσοδήματα, οἱ δὲ ἐκάστοτε ἀπεσταλμένοι ἀντιπρόσωποι τῆς Μονῆς εἰς τὸ τέλος τῆς ὑπηρεσίας των ἔφερον εἰς αὐτὴν καὶ διάφορα πολυτίμα σκεύη καὶ ἄμφια. Μεταξὺ αὐτῶν ἐν μέγα εὐαγγέλιον ἀργυρόχρυσον διαστάσεων 0.64×0.48 καὶ βάρους τεσσαράκοντα κιλῶν κατάφορτον μὲ διαφόρους πολυτίμους λίθους, εἶναι δῶρον τοῦ μεγάλου Πέτρου, μία δὲ ὀλόχρυσος ἐπτάφωτος λυχνία δῶρον τῶν ὁμογενῶν μας τῆς Ρωσσίας, τῆς μεγάλης καὶ εὐλαβοῦς αὐτῆς χώρας, ἣτις ἐὰν πρὸς στιγμὴν καὶ ἐξ ἀφορμῆς τοῦ χρεωκοπημένου ὕλισμοῦ εἰσῆλθεν εἰς ἓνα σάλον διακοπείσης ἐκ τούτου τῆς κανονικῆς αὐτῆς ζωῆς, ἐν τούτοις δὲν οὐκ βραδύνη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς αὐτήν, ἐὰν ἡ παρατηρουμένη ἤδη ἐν αὐτῇ ἐκστρατεία ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς ζωῆς εἶναι εἰλικρινής. Τοῦτο ὅμως μόνον διὰ τῆς ζωντανῆς χριστιανικῆς πίστεως εἶναι

δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῆ, πρὸς τὴν ὁποίαν, οἱ σημερινοὶ ἡγέται αὐτῆς, ὅχι μόνον θὰ πρέπη ν' ἀφίσουν ἔλευθέραν τὴν ὁδὸν εἰς τὸν εὐσεβῆ Ρωσσικὸν λαόν, ἀλλὰ νὰ ἐπανέλθουν καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, ὁμολογοῦντες τὸ μέγιστον σφάλμα τῆς ἐκ τοῦ τοῦ Θεοῦ ἀπομακρύνσεώς των.

Πρὸ εἰκοσαετίας πρὸ τῆς καταρρεύσεως τοῦ τσαρικοῦ καθεστῶτος, προέβη εἰς τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ ὡς ἄνω Μετοχίου φέρον τὸ ὄνομα «γραικικόν» καὶ ἐπιστασίᾳ τοῦ ἐκ Ζακύνθου ἀρχιμ. Γερασίμου ἀνοικοδομήθη μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα πρὸς τιμὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος καὶ τῆς Ἱ. Μονῆς Ἰβήρων. Ἦδη ἀπωλέσσα τὸ μονύδριον τοῦτο καὶ τὰς εἰς τὰς Ρωσικὰς Τραπεζὰς καταθέσεις αὐτῆς, διέρχεται οἰκονομικὰς στενοχωρίας.

Ἡ φιλοξενία τῶν Ἰβηροτῶν ἦτο ἀσύγκρητος κατὰ τὰς βεβαιώσεις τῶν παλαιῶν. Ὄταν ἔβλεπον ἐπισκέπτας ἐξ ἀποστάσεως, ἐξήρχοντο οἱ πρὸς τοῦτο ἐντεταλμένοι καὶ τοὺς ὑπεδέχοντο πολὺ ἔξω τῆς Μονῆς. Ὅμοίως ἡ φιλαδελφία ἔφθασε μέχρι σημείου νὰ ἰδρῦσουν καὶ διατηρήσουν ἐπὶ μακρόν, εἰς εἰδικὸν οἴκημα, λεπροκομεῖον εἰς τὸ ὁποῖον εὔρον ἄσυλον ἑκατοντάδες ἀσθενῶν. Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας, περιέτρεχον μοναχοὶ τῆς Μονῆς ὀλόκληρον τὴν ἔλευθέραν καὶ δούλην Ἑλλάδα καὶ περισυνέλλεγον τοὺς ἀπόρους πάσχοντας ἐκ τῆς ἀσθενείας ταύτης. Τοῦτο ἐν ἔτει 1617 ὑπῆρχε (Ἄθως σ. 176) Ἐπίσης τῷ 1701 ὁ Κομνηνὸς ἀναφέρει τὴν ὕπαρξιν του διὰ νὰ διατηρηθῆ μέχρι τῶν τελευταίων προπολεμικῶν χρόνων δηλ. πρὸ 15τίας. Τοῦτο καὶ μόνον δύναται νὰ κατατάξῃ τοὺς ἀγαπητοὺς Ἰβηροίτας εἰς τὴν πλέον ἀνωτέραν βαθμίδα μεταξὺ τῆς Ἀγιορειτικῆς ὀλομελείας καὶ τοῦ συγχρόνου μοναχισμοῦ.

Εἰς τὴν Μονὴν τῶν Ἰβήρων ὑπάγεται καὶ ἡ σκήτη τοῦ Τιμίου Προδρόμου ἐν τῇ ὁποίᾳ ὑπάρχουν 12 καλῦβαι μετὰ 25 περίπου ἀσκητῶν ἀσχολουμένων εἰς διαφόρους ἐργασίας. Τὸ κυριακὸν αὐτῆς φέρει χρονολογίαν 1799, ἡ δὲ ἴδρυσις αὐτῆς χρονολογεῖται πρὸ τοῦ 1730.

Ἡ Μονὴ ἔχει σήμερον 19 κελλίᾳ (14 Ἑλληνικὰ καὶ 5 ρωσικὰ) ἐντὸς καὶ πέριξ τῶν Καρυῶν. Ὡσαύτως μέγα ἀντιπροσωπεῖον ἐν Καρυαῖς μετὰ ναΐσκον τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΕΩΡΤΗ ΕΠΙ ΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ

Τὴν 2αν Ἰουλίου ἡ Ἱερὰ Κοινότης ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν προσκλήσεως τῶν Κ Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἀγ. Ὁρους καὶ δι' αὐτῶν ἀπάντων τῶν ἐξαρτημάτων εἰς πάνδημον παναγιορειτικὴν ἑορτὴν καὶ πανήγυριν, ἐπὶ τῇ πρώτῃ μνήμῃ τοῦ ἐν τῇ χορείᾳ τῶν Ἀγίων ἐνταχθέντος, ὑπὸ τῆς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικοδήμου.

Ἡ τελετὴ ὠρίσθη διὰ τὴν 14ην Ἰουλίου προεξαρχούσης ἐν αὐτῇ τῆς Πατριαρχικῆς ἀποστολῆς ἐκ τῶν σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Δέρκων κ. Ἰακώβου καὶ Ροδοπόλεως κ. Ἱερωνύμου, τῶν ὁποίων ἡ ἔλευσις ἀνεκοινώθη διὰ τηλεγραφήματος πρὸς τὴν Ἱ. Κοινότητα τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἴκουμ. Πατριάρχου.

Οὕτω ἀπὸ τῆς 12ης τοῦ αὐτοῦ μηνὸς κατέφθανον εἰς Καρυὰς οἱ Καθηγούμενοι καὶ προϋστάμενοι τῶν Ἱ. Μονῶν καὶ αἱ ἀντιπροσωπεῖαι τῶν σκητῶν, κελλίων καὶ τῆς ἐρήμου.

Τὴν πρωΐαν τῆς 13ης καὶ ὄραν 2αν πρωϊνὴν (βυζαντινὴν) οἱ κώδωνες τοῦ ἱστορικοῦ Ναοῦ τοῦ Πρωτάτου προαναγγέλουσιν τὴν ἀπὸ τῆς κορυφογραμμῆς κάθοδον τῶν ἀναμενομένων ἀρχιερέων.

Ἡ Ἱερὰ Ἐπιστοσία ἐν σώματι, ὁ σεβασμιώτατος Μητροπολίτης π. Μηλιτουπόλεως κ. Ἱερόθεος, ὁ ἀναπληρῶν τὸν κ. διοικητὴν Ἀγ. Ὁρους γραμματεὺς τῆς Διοικήσεως, ὁ διοικητὴς Χωρ(κ)ῆς καὶ πλῆθος μοναχῶν καὶ λαϊκῶν ὑποδέχονται τὴν Πατριαρχικὴν ἀποστολὴν πρὸ τοῦ ἀντιπροσωπείου τῆς Ἱ. Μ. τῶν Ἰβήρων. Ἐκεῖθεν κατευθύνονται εἰς τὸ μέγαρον τῆς Ἱ. Κοινότητος ἔνθα ἀναμένουν ἐν παρατάξει οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἱ. Κοινότητος καὶ οἱ ἔκτακτοι ἀπεσταλμένοι τῶν Ἱ. Μονῶν τοὺς ὁποίους συνιστᾷ ὁ πρωτεπιστάτης. Εἰς τὴν κλίμακα τῆς Ἱ. Κοινότητος περιβάλλεται ὁ σεβασμιώτατος Δέρκων ἀρχιερατικὸν μανδύαν καὶ ἐν μέσῳ συνεχῶν κωδωνοκρουσιῶν καὶ ὕμνων τῶν ἱεροψαλτῶν ἀνέρχονται εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν καὶ καταλαμβάνουν θέσεις ἑκατέρωθεν τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης τῆς Παναγίας τοῦ «Ἀξίον Ἐστὶν» καὶ τῆς Τιμίας Κάρας τοῦ ὁσίου Νικοδήμου.

Ἐπακολουθεῖ συναπτὴ καὶ ἡ εὐλογία τῶν παρισταμένων ὑπὸ τοῦ σεβασμιωτάτου Δέρκων καὶ εὐθὺς ἀναγιγνώσκεται ὑπὸ τοῦ ἀρχιερατικῆς τῆς Ἱ. Κοινότητος Γερ. Ἀλεξάνδρου Λαοσιώτου ἐν εὐλαβείᾳ καὶ συγκινήσει καὶ εἰς ὀρθίαν στάσιν ἀπάντων ἱσταμένων τὸ ὑπ' ἀριθ. 1774)19.7.1955 διαπιστευτήριον Ἐράμμα τοῦ Παναγιωτάτου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Δεσπότης Κυρίου Ἀθηναγόρου ἔχων οὕτω :

«Ὁσιώτατοι Ἐπιστάται καὶ Ἀντιπρόσωποι τῆς Ἱ. Κοινο-
τητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ τῆς ἡμῶν
Μετριότητος, χάρι εἶη τῇ ὑμῶν Ὁσιότητι καὶ εἰρήνῃ παρὰ Θεοῦ.

Ἀποφάσει τῆς ἁγίας καὶ Ἱ. Συνόδου ἔρχονται εἰς Ἁγιον
Ὁρος οἱ ἱερώτατοι Μητροπολιταὶ καὶ λίαν ἀγαπητοὶ ἡμῖν ἐν
Χριστῷ ἀδελφοὶ Δέσπων κ. Ἰάκωβος καὶ Ροδοπόλεως κ. Ἱερώνυμος,
ἵνα παραστώσι τῶν Ἱερῶν ἀκολουθιῶν, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ
τοῦ ἄρτι ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τοῖς ἁγίοις συναριθμηθέντος Ὁσίου
Πατρὸς ἡμῶν Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου, κομίζοντες τὴν σχε-
τικὴν Πατριαρχικὴν ἡμῶν καὶ Συνοδικὴν Πρᾶξιν καὶ τὴν ὑπο-
βληθεῖσαν ἀσματικὴν ἀκολουθίαν, κεκυρωμένην, συσκευθῶσι δὲ
μεθ' ὑμῶν καὶ ἐπὶ ἄλλων τινῶν προβλημάτων τοῦ Ἱεροῦ τόπου.

Χαίροντες ἐπὶ τούτοις χαρὰν μεγάλην, πεποιθήμεν ὅτι αἱ
Ἱεραὶ ἀκολουθίαι διεξαχθῆσονται μετὰ τῆς εἰθισμένης ἐν Ἁγίῳ
Ὁρει κατανύξεως, ἀναπεμπομένων αἰνῶν πρὸς τὸν Πανάγαθον
Θεόν, δαψιλῶς καταπέμψαντα τὴν χάριν καὶ τὸ ἔλεος Αὐτοῦ ἐπὶ
τὸν Ἱερὸν Τόπον τῇ ἀναδείξει τοῦ Ὁσίου καὶ ὅτι τοῖς διαλη-
φθεῖσιν ἐν Χριστῷ ἀδελφοῖς γενήσεται μερίμνη πρόφρονι τῆς
Ἑμετέρας ἀγαπητῆς ὀσιότητος ἢ προσήκουσα πανταχοῦ φιλό-
φρων ὑποδοχὴ καὶ δεξίωσις, καὶ παρασχεθῆσεται ἅμα αὐτοῖς
πᾶσα περιποίησις κατὰ τὸ διάστημα τῆς αὐτόθι παραμονῆς αὐ-
τῶν, καὶ τὰ κράτιστα αἰτούμεθα παρὰ Θεοῦ, Οὐ ἡ χάρις καὶ τὸ
ἄπειρον ἔλεος εἶη μετὰ τῆς Ἱοσιότητος ὑμῶν Ὁ Κωνσταντινου-
πόλεως διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ».

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Πατριαρχικοῦ Γράμματος ἐπα-
κολουθεῖ προσφώνησις τῆς Ἱ. Κοινοτήτος διὰ τοῦ ἀντιπροσώ-
που τῆς Ἱ. Μ. Μεγ. Λαύρας προηγ. Νικάνδρου ὅστις διαδηλοῖ
τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν χαρὰν τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἱ. Κοι-
νότητος καὶ πάντων τῶν παρισταμένων διὰ τὴν παρουσίαν τῆς
σεβαστιῆς Πατριαρχικῆς Ἀποστολῆς ἣτις ἀποτελεῖ ἐκδήλωσιν τῆς
ἰδιαιτέρας στοργῆς καὶ ἀγάπης τῆς Ἀ.Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἴκου-
μενικοῦ Πατριάρχου Κυρ. Ἀθηναγόρου καὶ τῆς περὶ Αὐτὸν Ἁγίας
Ἱ. Συνόδου. Ὁμοίως τονίζει καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ Ἱεροῦ
ἡμῶν τόπου πρὸς τὴν Μεγάλῃν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν συνεχι-
ζομένην ἐπὶ δέκα ὀλοκλήρους αἰῶνας κατὰ τοὺς ὁποίους αὕτη
συνεμερίσθη ἅπαντα τὰ δεινὰ αὐτοῦ καὶ τὰς στιγμὰς τῆς χα-
ρᾶς. Ἦδη μεταδίδει εἰς ἡμᾶς τὴν χαρὰν διὰ τῆς εὐλογίας, τοῦ
κύρους καὶ τῆς σφραγίδος τῆς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας
διὰ τοῦ Κανονικοῦ Αὐτῆς τῆς κατατάξεως μεταξὺ τῆς χορίας
τῶν Ὁσίων τοῦ μεγάλου διδασκάλου Νικοδήμου, πρᾶξιν ἣν ἐπε-
δοκίμασεν ὀλοκλήρως ὁ ἡμερήσιος καὶ περιοδικὸς τύπος ἐσωτερικοῦ
καὶ ἔξωτερικοῦ, διότι ὅμοιον μὲ τὸν Ὁσιον Νικόδημον δὲν ἔχει
νά ἐπιδείξῃ ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπιφωνῶν ὁ σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δέρκων λέγει τὰ ἀκόλουθα :

«Μὲ ἱερὰν συγκίνησιν ἀλλὰ καὶ μὲ ἰδιάζουσιν χαρὰν εὐρισκόμεθα σήμερον ἐν μέσῳ ὑμῶν, κομισταὶ τῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν τῆς Μητρὸς ἡμῶν Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τῶν συγχαρητηρίων τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος καὶ τῆς περὶ Αὐτὸν Ἀγίας καὶ Ἱ. Συνόδου πρὸς ὅλους ὑμᾶς τοὺς ἐκπροσώπους ἐνταῦθα τῶν ἱερῶν Προσκυνημάτων τῆς εὐσεβείας τοῦ Γένους ἡμῶν, ἐπὶ τῇ ἐντάξει εἰς τὸ ἑορτολόγιον τοῦ ἐν Ὁσίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, τῶν εὐχῶν λέγομεν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ τῆς περὶ Αὐτὸν Ἀγίας καὶ Ἱ. Συνόδου πρὸς τὴν ἱερὰν ταύτην Κιβωτὸν τῆς εὐσεβείας, τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς προγονικῆς ἡμῶν σοφίας, ἵνα ὡς κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ ἐφεξῆς ἀκτινοβολῇ ἀνὰ τὸν κόσμον εἰς δόξαν τοῦ Ἁγίου ἡμῶν Θεοῦ. Παρατηρεῖται εἶπερ ποτε ἄλλοτε μία παγκόσμιος μεταστροφή καὶ ἀνάγκη, μία δίψα δι' ἀναγέννησιν ἐν Χριστῷ καὶ ἀνάπλασιν. Ἀπὸ τὰς ἱστορικὰς ἐπάλξεις δὲ ταύτας τῆς Ὁρθοδόξου κατ' Ἀνατολὰς ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὅπου ἐν Χριστῷ πένητες, ἀπὸ αἰῶνων φιλοτίμως καὶ ἀξιοζήλως εἰς τελείωσιν ἑαυτῶν τῷ Θεῷ ἀφιέρωσαν, ἀναμένομεν, ὡς κατὰ τὸ παρελθόν, τοὺς μιμητὰς τῶν ὁσίων, μαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν τῆς Πίστews ἡμῶν, ἵνα μεταλαμπαδεύσωσι μὲ τὴν εὐσέβειαν καὶ ἀρετῆν των, τὰς ἀληθείας τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, τὰ διδάγματα τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, τῆς κατὰ Ἀνατολὰς διὰ τὴν ἐπικράτησιν ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἀνθρώπων τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Εἶθε ὁ Θεός, ἰκεσίαις τοῦ ἐν ἁγίοις Ὁσίου ἡμῶν Πατρὸς Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, ἐνισχύη καὶ φωτίζη πάντας ὑμᾶς εἰς δόξαν τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας ἡμῶν».

Ἡ τελετὴ τῆς ὑποδοχῆς ἐπερατώθη τὴν 4ην πρωϊνὴν. Τὴν 9ην δὲ ἀπογευματινὴν ἤρξατο ἡ κυρίως τελετὴ τῆς μνήμης τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικοδήμου. Ὑπερπλήρης ἡ μεγάλη αἴθουσα καὶ οἱ εὐρύτατοι διάδρομοι τοῦ κτιρίου πανηγυριστῶν. Οἱ κώδωνες τοῦ Πρωτάτου ἀρμονικῶς παραγγέλουν τὴν ἐκκίνησιν τῆς μεγάλης λιτανείας, συμφώνως μὲ τὸ προκαθορισθὲν πρόγραμμα καὶ τὴν τάξιν. Θεσπέσιοι ὕμνοι μεγάλης χωρωδίας ἐκ τῶν καλλιτέρων ἱεροψαλτῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους πληροῦν μελωδίας τὴν πλατείαν πέριξ τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Πρωτάτου καὶ τὰς Καρυὰς, καθ' ἣν σιγμὴν μεταβαίνουν εἰς τὸ ἀντιπροσωπεῖον τῆς Ἱ. Μ. Βατοπεδίου ἐνθα ὑπάρχει πλέον εὐρύχωρος ναὸς τῶν ἄλλων ἀντιπροσωπειῶν, καθόσον ὁ Ναὸς τοῦ Πρωτάτου ἀποστεγασθεὶς λόγῳ τῶν ἐν αὐτῷ ἐργασιῶν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ χρησιμοποιηθῇ. Ὁ σεβάσμιος Γέρον Μητροπολίτης Δέρκων ἐνδε-

δυμένους τὸν ἀρχιερατικὸν μανδύαν καὶ ἐν μέσῳ τῶν Μητροπολιτῶν Ροδοπόλεως καὶ Μηλιτουπόλεως, μὲ μεγάλην συγκίνησιν εἰς τὴν πρώτην σιάσιν ἔξωθι τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Πρωτάτου ἐκφωνεῖ «ὕπὲρ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Ἀθηναγόρου»... «ὕπὲρ τῶν ἀειμνήστων βασιλέων ἡμῶν Νικηφόρου καὶ Ἰωάννου...» ἐκφωνήσεις ἐπαναλαμβανόμεναι ἐπὶ μίαν χιλιετηρίδα χωρὶς διακοπὴν καὶ κατὰ τὴν μακρὰν περίοδον τῆς δουλείας. Βαθεῖα συγκίνησις κατέχει τοὺς πάντας, τὰ δάκρυα δὲν δύνανται νὰ συγκρατηθοῦν ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῶν κτιόρων τοῦ ἔμπροσθεν αὐτῶν Ναοῦ εἰς τὸν ὁποῖον ἐκκλησιάσθησαν πλῆθος ἁγίων πατέρων ἐν οἷς καὶ ὁ ἑορταζόμενος Ὁσιος Νικόδημος ὅστις ἐκάρη καὶ μοναχὸς ἐντὸς αὐτοῦ.

Ἡ λιτανεὶα φθάνει μέχρι τοῦ ἀντιπροσωπείου τῆς Μονῆς, εἰσέρχεται εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ψάλλεται ὁ Μέγας Ἐσπερινός, τὴν δὲ 8ην νυκτερινὴν ὁ Ὁρθρος κατὰ τὴν ἐν Ἀγίῳ Ὁρει βυζαντινὴν τάξιν.

Κατὰ τὴν θεῖαν λειτουργίαν ἐλάχιστοι ἱερεῖς ἔλαβον μέρος λόγῳ στενότητος χώρου. Μετὰ δὲ τὸ ἰ. Εὐαγγέλιον ἀναγιγνώσκεται ὑπὸ τοῦ Πρωθιερέως βραδέως καὶ εὐκρινῶς ἡ Συνοδικὴ Προᾶξις τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ Νικοδήμου εἰς Ὁσίον ἔχουσα οὕτω :

«Ἀθηναγόρας Ἐλέῳ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Τοὺς ἐν τῷ μετὰ σώματος βίῳ κατορθώμασιν ἀρετῆς διαπρέψαντας, καὶ μετὰ τὴν ἀποβίωσιν εὐλαβεῖσθαι καὶ τιμᾶν, ἐτησίοις τε τελεταῖς καὶ ἐγκωμίων ὕμνοις γεραίρειν, ὅσιον καὶ τῷ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματι λυσιτελέστατον πέφυκεν ἐκεῖνο μὲν, ὅτι ὁ τοῖς κατ' ἀρετὴν βεβιοκῶσιν ἀπονεμόμενος ἔπαινος εἰς αὐτὸν τὸν Θεὸν ἀναφέρεται, παρ' Οὗ πᾶσα ἀρετὴ εἰς ἀνθρώπους, ὡς πὸν θεολογῶν ὁ τῆς Θεολογίας ἐπώνυμος ἀποφαίνεται Γρηγόριος, τοῦτο δ' ἐπειδὴ ὁ περὶ τὰ καλὰ ἔπαινος, τοὺς μὲν ραθύμους καὶ ὀκνηροὺς πρὸς τὴν τῆς ἀρετῆς κατόρθωσιν παραζηλοῖ καὶ προτρέπεται.

Ἐπειδὴ τοίνυν τοιοῦτοις ἐξόχοις ἀρετῆς κατορθώμασι διακρίονται καὶ ὁ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει, κατ' ἀρχὰς μὲν ἐν τῇ Ἱερᾷ Βασ. Πατριαρχικῇ καὶ Σταυροπηγιακῇ Μ. τοῦ Διονυσίου, ἐν ἣ καὶ τὸ ἱερὸν ἐδέξατο σχῆμα, ἀκολούθως δὲ ἐν τῇ Ἱ. Β. Πηλικῇ καὶ Σταυροπηγιακῇ Μ. τῆς Μεγ. Λαύρας καὶ ἀλλαχοῦ, βιώσας Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, ὁσιότητι μὲν καὶ ἁγιότητι βίου τύπον τοῦ κατὰ Χριστὸν πολιτεύματος καὶ ζῶσαν ἀρετῆς εἰκόνα ποικίλοις δ' ὀρθοδόξοις καὶ ψυχωφελέσι συγγράμμασι διδάσκαλον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος ἑαυτὸν παραστήσας καὶ ἀναδείξας, ἡ Μετριότης ἡμῶν μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς Ἱεροτάτων Μητροπολιτῶν καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν Ἀγίῳ Πνεύ-

ματι ἀγαπητῶν ἡμῖν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, πρὸς τὴν θεά-
 ρεστον πολιτείαν καὶ τὰς πράξεις καὶ τὰ κατορθώματα αὐτοῦ
 ἐπιδόντες, καὶ τῆς κοινῆς τῶν πιστῶν ὠφελείας προνοοῦμενοι,
 πρὸς δὲ λαβόντες ὑπ' ὄψιν καὶ ὅσα δι' ἀναφορᾶς αὐτοῦ πρὸς τὴν
 Ἐκκλησίαν, ἐξ ὀνόματος καὶ πάντων τῶν ἐν τῷ Ἁγιωνύμῳ Ὁρει
 ἑνασκουμένων Ὁσιωτάτων Μοναχῶν, ὑπέβαλεν ὁ τοῦ ἐν Καρυ-
 αῖς Κελλίου Λαυριώτης Γέροντος Ἀνανίας, αἰτούμενος ὅπως, ἡ
 ἐπέτειος τοῦ θανάτου αὐτοῦ καθιερωθῆ ἔν τιμῇ ἁγίου, ἔγνωμεν,
 συνωδᾶ τοῖς πρὸ ἡμῶν θείοις Πατράσι τῷ κοινῷ τῆς Ἐκκλη-
 σίας ἔθει κατακολουθοῦντες, τὴν προσήκουσαν τοῖς θείοις ἀνδρά-
 σιν ἀπονεῖμαι αὐτῷ τιμὴν.

Διὸ καὶ θεσπίζομεν συνοδικῶς καὶ διοριζόμεθα καὶ ἐν Ἁγίῳ
 Ὁρει διακελευόμεθα Πνεύματι, ὅπως ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ
 ἕξῃς εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης συνα-
 ριθμῆται τοῖς ὁσίοις καὶ Ἁγίοις τῆς Ἐκκλησίας ἀνδράσιν, ἔτη-
 σίοις ἱεροτελεστίαις καὶ ἀγιαστείαις τιμώμενος καὶ ὕμνοις ἐγκω-
 μίων γεραιρόμενος τῇ ἰδ' Ἰουλίου, ἐν ἧ μακαρίως πρὸς τὸν
 Κύριον ἔξεδήμησεν.

Εἰς ἔνδειξιν δὲ τούτου καὶ βεβαίωσιν ἐγένετο καὶ ἡ παροῦσα
 Πατριαρχικὴ ἡμῶν καὶ Συνοδικὴ Πραξις, καταστρωθεῖσα μὲν
 καὶ ὑπογραφεῖσα ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ Κώδικι τῆς καθ' ἡμᾶς Ἁγίας
 τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐν ἴσῳ δὲ καὶ ἀπαρράλλκτω
 ἀποσταλεῖσα τῇ Ἱερᾷ τοῦ Ἁγίου Ὁρους Κοινότητι πρὸς κατά-
 θεσιν ἐν τοῖς οἰκείοις Ἀρχείοις.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1955, κατὰ μῆνα Μάϊον (λά) Ἐπινεμήσεως Η'.

Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ ἀπο-
 φαίνεται.

Ὁ Χαλκηδόνος Θωμᾶς	Ὁ Δέρκων Ἰάκωβος
Ὁ Πριγκηπονῆσου Δωρόθεος	Ὁ Θεοδωρουπόλεως Λεόντιος
Ὁ Εἰρηνοπόλεως Κωνσταντῖνος	Ὁ Σάρδεων Μάξιμος
Ὁ Ἰκονίου Ἰάκωβος	Ὁ Ἰμβρου καὶ Γενέδου Μελίτων
Ὁ Ροδοπόλεως Ἱερώνυμος	Ὁ Φιλαδελφίας Ἰάκωβος

Μετὰ τὸ πέρας τῆς πρώτης ταύτης Θείας λειτουργίας ἐπὶ
 τῇ καθιερώσει τῆς μνήμης τοῦ Ὁσίου, κατὰ σύμπτωσιν ἡμέραν
 Τετάρτην καθ' ἣν ἡμέραν ἀνεπαύθη, οἱ σεβασμιώτατοι Δέρκων,
 Ροδοπόλεως καὶ Μηλιτουπόλεως περιστοιχούμενοι ὑπὸ τῶν λοιπῶν
 ἱερέων, τῶν ἀντιπροσώπων, καθηγουμένων καὶ ὀλοκλήρου τοῦ
 ἐκκλησιασματος ἐπανέφερον εἰς τὰ ἴδια τὴν ἱερὰν Εἰκόνα τῆς
 Θεομήτορος καὶ τὴν Τιμίαν Κάραν τοῦ Ὁσίου Νικόδημου. Ἀκο-
 λουθεῖ δεξίωσις ἐκ μέρους τῆς Ἱ. Κοινότητος, καθ' ἣν ὁ σεβα-
 σμιώτατος Δέρκων ἀνέπτυξε διὰ μακρῶν τὴν σημασίαν τοῦ Ἁγίου
 Ὁρους, ὡς παγκοσμίου κιβωτοῦ ἠθικῶν ἀξιῶν, ὡς Μουσείου,
 ὡς Διδασκαλείου καὶ ὡς προσκηνύματος, ἐξάρας ἰδιαίτερος τὴν

πνευματικὴν δρασὶν σοφωτάτων μοναχῶν ἐν οἷς καὶ ὁ ἑορταζόμενος Ὁσῖος Νικόδημος, μὲ τὰς 20 Ἱερὰς Μονὰς ὡς Κέντρα ἀκτινοβολίας καὶ μεταλυμπαδεύσεως τῶν γραμμάτων, τῶν τεχνῶν καὶ τοῦ Χριστιανικοῦ πνεύματος.

Ἐπήνεσε τὴν ἐπὶ αἰῶνας ὁμοσπονδιακὴν τοῦ Ἁθῶ ὀργάνωσιν χριστιανικῆς Δημοκρατίας ὡς ὑπόδειγμα νέας ἐν τῷ κόσμῳ ὀργανώσεως, εἰς συναδέλφωσιν τῶν λαῶν τῆς γῆς, ἀνασκοπήσας δὲ τὴν διὰ τῆς εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς, ἐν νηστείαις καὶ προσευχαῖς, ἀπόκτησιν ὑπὸ τῶν Μοναχῶν διορατικοῦ χαρίσματος καὶ τὴν λεπτότητα χειρισμοῦ Ἐθνικῶν εἰσέτι ζητημάτων ὑπὲρ τοῦ σκληρῶς δοκιμασθέντος χριστιανικοῦ κόσμου (Μοναχοὶ Σινᾶ - Γεννάδιος κλπ), τόνισας ὅτι ἀποκλειστικῶς Μοναχοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι οἵτινες πρῶτοι μετὰ τὴν κατάρρευσιν τοῦ βυζαντίου ἐπέτυχον ἀπὸ τὸν κατακτητὴν ἀσυδοσίαν καὶ ἐλευθερίαν αὐτῶν, εὐεργετήματα ἅτινα καλλιεργηθέντα ἐν τῷ μεταξὺ ὑπ' αὐτῶν καὶ γενικῶς τῆς Ἐκκλησίας ἔφερον τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸ ἔθνος ἡμῶν. Κατέληξε δὲ μὲ τὴν εὐχὴν ὅπως τὸ Ἅγιον Ὄρος ἠγηθῆ τῆς μεγάλης ἰδέας, τῆς κατὰ Θεὸν πολιτείας, τῶν λαῶν τῆς γῆς, ὅσοι δὲ τῶν Μοναχῶν δὲν θὰ καταστῶσι στρατὸς τῆς εἰρήνης, ἐδῶ παραμένοντες διὰ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιδρασεῶς των καὶ διὰ τῶν συγγραφῶν καὶ τῆς ἀρετῆς των, αἰχμαλωτίζοντες τοὺς εὐσεβεῖς ἐπισκέπτας, συντελέσωσι δι' αὐτῶν εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῶν Χωρῶν ἐξ ὧν προέρχονται. Οὕτως ὁ ἑορταζόμενος ἅγιος θὰ εὕρῃ τοὺς μιμητὰς του εἰς δόξαν τοῦ Ἁγίου Θεοῦ ἡμῶν.

Τὴν ὅλην μνημειώδη καὶ ἱστορικὴν ταύτην τελετὴν, κλείει ὁ πανηγυρικὸς λόγος τοῦ εἰσηγητοῦ τῆς Ἱ. Κοινότητος καθηγουμένου τῆς Ἱ. Μ. Διονυσίου ἀρχιμ. Γαβριὴλ ἔχων ὡς ἑξῆς:

«Πόθος διακαῆς καὶ πολυχρόνιος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν τόπου πληροῦται σήμερον διὰ τῆς καθιερώσεως τῆς μνήμης τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου καὶ χαρὰ μεγάλη γίνεται εἰς τὸ Ὄρος τὸ Ἅγιον διὰ τὸ ἱστορικὸν καὶ πανευφρόσυτον τοῦτο γεγονός. Ἡ εὐδοκία καὶ ἐπινεύσει τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ, ληφθεῖσα ἀπόφασις παρὰ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, δὲν ἐπιβραβεύει μόνον ἄνδρα μεμαρτυρημένης ἀρετῆς καὶ ὁσιότητος, δὲν ἐπαμείβει μόνον διδάσκαλον εὐσεβέστατον καὶ συγγραφέα ὀρθοδοξότατον, ἀλλὰ ἐπικυροῖ καὶ ἀπαξ ἔτι τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν ὅτι ἡ σεμνὴ παράταξις τοῦ κατὰ ἀνατολὰς ὀρθοδόξου μοναχισμοῦ, δὲν ἔλαυσε νὰ προσφέρῃ τῷ Κυρίῳ, ὡς τὸ πάλαι οὕτω καὶ νῦν τέκνα πιστὰ καὶ ἀμώμητα, ψυχὰς ἀναλυθείσας εἰς τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον.

Πολλοὶ ἐξ ἡμῶν αὐτῶν, ἀδημονοῦντες ὡς μὴ ὤφειλε, διὰ τὴν κάπως χρονίσασαν λύσιν τοῦ ζητήματος παρὰ τῆ Μητρὶ Ἐκκλησίᾳ, ποικιλοτρόπως ἐσχολίαζον τοῦτο, ἀγνοοῦντες, ὡς φαί-

νεται ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἰς τὰ τοιαύτης φύσεως ζητήματα ἦτο ἀνέκαθεν καὶ εἶναι εἰσέτι, χάριτι Χριστοῦ, λίαν συντηρητική, λησμονοῦντες ἴσως, ὅτι εἰς τὸ πάνσεπτον ἐκείνο θρησκευτικόν μας Κέντρον, τὰ ἐκκλησιαστικά καὶ ἀγιολογικά ζητήματα, ἐξετάζονται μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ λεπτομεροῦς ἀναλύσεως καὶ ἀποφασίζονται μετὰ πολλῆς τῆς συνέσεως, καὶ περισκέψεως. Ἡ πάγκαλος ἐκείνη νύμφη προσέχει πάντοτε ἵνα παραστήσῃ ἑαυτὴν ἄμωμον τῷ Χριστῷ μὴ ἔχουσαν σπίλον ἢ ρυτίδα ἀντικανονικότητος καὶ ἀκατάκριτον ἐν ταυτῷ εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ χριστωνύμου Αὐτῆς πληρώματος καὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ παγκοσμίου χριστιανισμοῦ.

Εἶναι πρὸς τιμὴν μεγάλην καὶ δόξαν ἄφθιτον τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅτι δὲν σπεύδει εἰς καθοσιώσεις καὶ ἀγιοποιήσεις ἀλλ' ἀναθέτει μακροθύμως εἰς τὸν τὰ πάντα εὐδιάζοντα χρόνον, ἵνα ἐκεῖνος λύσῃ τὴν ἀγλήν τῶν τυχόν προκαταλήψεων, ἐκεῖνος αἰθροιάσῃ τὴν ἀτμόσφαιραν ἀπὸ προσωπικὰ συναισθήματα. Γνωρίζει ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία νὰ ἀναμένη εὐαγγελικῶς τὸν πρέποντα χρόνον, ἵνα ἐκ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον γνωρίσῃ, καὶ προσέχει τὰς κρίσεις τῆς κοινῆς γνώμης, ὡς ποτὲ ὁ Κύριος, ὅτε ἠρώτα τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι, αὐτὴ εἶναι ἡ τάξις ἡ ἐπαινουμένη τῆς Ἐκκλησίας μας, αὐτὴ εἶναι ἡ στάθμη ἡ ἀκριβῆς καὶ ἀλάθης εἰς τὰς κρίσεις τῆς, αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος τῆς κατὰ πάντα εὐλόγου καθυστερήσεως, περὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τακτοποίησιν τῆς μνήμης τοῦ Ὁσίου, Πατρὸς ἡμῶν Νικοδήμου.

Ἄλλαι Ἐκκλησῖαι ἀποστάσαι τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ φρονήματος, ἐναβρύνονται διὰ τὴν ἀθρόαν καὶ συχνὴν παραγωγὴν ἀγίων, καὶ ἕτεροι ἔτι περισσότερον μακρυνθεῖσαι τοῦ γνησίου Εὐαγγελικοῦ πνεύματος, περιορίζουν τὴν ἀγιότητα εἰς μόνον τὸν Θεόν. Ἡμεῖς δὲ οἱ κρατοῦντες τὴν πραγματικὴν ἀλήθειαν, οἱ κατέχοντες τὴν πίστιν τῶν ὀρθῶν, καὶ ταύτην οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας, οὐδὲ ἐν δυνάμει λόγου, ἀλλ' ἐξ ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὸν Θεῖον Παῦλον, ἡμεῖς καυχόμεθα ἐν Κυρίῳ, ὁμολογοῦμεν καὶ πιστεύομεν ἀκραδάντως ὅτι ἡ κατὰ Ἀνατολὰς Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία ὀρθοτομεῖ καὶ ἐν τούτῳ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, δὲν βλέπει εἰς πρόσωπον ἀνθρώπου, ἀποδίδει τῷ τὴν τιμὴν, τὴν τιμὴν, καὶ τηρεῖ ἐν παντὶ καὶ πάντοτε τὸ μέτρον, «χωρὶς γὰρ μέτρου, λέγει ὁ Ὁσῖος Πατὴρ ἡμῶν Ἰσαὰκ ὁ Σύρος, καὶ τὰ νομιζόμενα καλὰ εἶναι, εἰς βλάβην μεθίστανται.»

Ἐπιπῆραν δυστυχῶς καὶ ἄλλοι τινές, εὐτυχῶς λίαν εὐάριθμοι, οἵτινες νομίζοντες σοφίαν ἔχειν ἐν αὐτοῖς, ἤθελον τὴν ἀγιότητα ἐπιζυρομένην μόνον δι' αἵματος καὶ σημείων, ἀγνοοῦντες καὶ οὕτω τὸ φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία παραδέχεται

καὶ τὸ ἐκ προαιρέσεως μαρτύριον, ἡ ὁποία δὲν θεωρεῖ τὰ σημεῖα ὡς μόνα καὶ ἀπόλυτα γνωρίσματα τῆς ἀγιότητος. «Μάρτυρες γὰρ εἰσὶν, λέγει ὁ αὐτὸς πατὴρ Ἰσαάκ, οὐχὶ μόνον, οἱ διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν τὸ αἷμα αὐτῶν ἐκχέοντες, ἀλλὰ καὶ οἱ δι' ἀγαθῶν πράξεων ἀγωνιζόμενοι καὶ ἐν ἐναρέτῳ πολιτεία ἀποθνήσκοντες», ὁ δὲ θεῖος Χρυσόστομος εἰς τὴν πρὸς Φιλιππισίους, τοῖς τὰ σημεῖα αἰτοῦσιν ἐπιλέγει. «Ἅγιοι εἰσὶν, οἱ πίστιν ὀρθὴν μετὰ βίου ἔχοντες, κἂν μὴ σημεῖα ἐργαζόμενοι, κἂν μὴ δαιμόνια ἐκβάλωσι, ὡς γὰρ Ἰωάννης ὁ μεῖζων πάντων ἐν γεννητοῖς γυναικῶν, οὐδαμοῦ μεμαρτύρηται σημεῖόν τι πεποιηκῶς», τὰ αὐτὰ καὶ ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καὶ ἄλλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἄλλ' ἡμεῖς ἀφέντες τούτους ὡς θλιβεράν τινα παραφωνίαν, ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς χαρᾶς, ἐπὶ τὸ εὖσημον τῆς ἡμέρας ἐπανέλθωμεν.

Εἰς ἡμᾶς σεβάσμιοι πατέρες καὶ ἀδελφοὶ τοὺς κατοικοῦντας τὸν Ἁγιώνυμον τοῦτον τόπον, καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐκλεξαμένους τὴν μοναχικὴν ζωὴν, ἀροῦζει ὑπὲρ πάντα ἄλλον τόπον καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἀνθρώπων τάξιν, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον λέγει ἡ Γραφή εἰς τὸ Δευτερονόμιον, «Ἰδοὺ δέδωκα ὑμῖν τὴν γῆν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ, πλην τοὺς Πατέρας ὑμῶν προεῖλετο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτοὺς ὑπὲρ πάντα τὰ ἔθνη». Ἰδοὺ λέγει εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ἐξεχώρησα τὸν ἱερὸν τοῦτον τόπον με ὅλα τὰ πνευματικὰ καὶ ὑλικά ἀγαθὰ του, πρὸς κατοίκησίν σας, πρὸς ἐγκαταβίωσιν, πρὸς ἐνάσκησιν ἐναρέτου ζωῆς, πλην σὺν τοῖς ἄλλοις ἀπαιτῶ παρ' ὑμῶν, ν' ἀγαπᾶτε, νὰ σέβεσθε καὶ εὐλαβεῖσθε τοὺς πνευματικούς ὑμῶν Πατέρας καὶ διδασκάλους, ἰδίᾳ ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι πρὸς τὴν ὀρθὴν διδασκαλίαν, συνδιάζουσιν καὶ ἀγιότητα βίου, διότι οἱ τοιοῦτοι ὡς τὸ στόμα μου εἰπὼσι, καὶ μεγάλοι κληθήσονται ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Εἰς τὴν τάξιν αὐτὴν τῶν μακαρίων Πατέρων καὶ διδασκάλων, σεβάσμιοι πατέρες καὶ ἀδελφοί, οἱ ὁποῖοι εὐηρογέτησαν τὴν ἀνθρωπότητα ἔργῳ καὶ λόγῳ, διὰ τοῦ καλοῦ αὐτῶν παραδείγματος, διὰ τῆς ὀρθῆς διδασκαλίας των, καὶ διὰ τῶν ψυχοφελῶν συγγραμμάτων των ἀνήκει καὶ ὁ παρὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡμῶν σήμερον ἑορταζόμενος ὡς ὑμνολογούμενος ἅγιος Νικόδημος.

Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, ὁ ἐνάρετος μοναχὸς καὶ μέγας διδάσκαλος, ὁ πένης ὁ ἀσκητὴς καὶ πλούσιος ἐν σοφίᾳ, ὁ αὐστηρὸς ἐν ἀσκήσει καὶ γλυκὺς ἐν διδαχῇ, ὁ μέγας φιλόσοφος τῆς μοναχικῆς ἡμῶν πολιτείας, ὁ σοφὸς καθηγητὴς καὶ καθοδηγητὴς τῆς κατὰ Θεὸν ζωῆς, ὁ εἰδικῶς ἐγκύψας εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς καὶ πᾶσαν πάντων εἰσδύσας ἐν διαγνώσει ἐν διοράσει, ἐν διακρίσει εἰς τὰ μύχια τῆς Ἁγιορειτικῆς ψυχῆς καὶ χάριτι Χριστοῦ συζητῶν τὰ εἰκότα πρὸς θεραπείαν τῶν νενοσηκῶτων ψυχικῶς,

τὰ ἀρμόδια τοῖς ἀγωνιζομένοις εἰς τὸ στάδιον τῆς μοναχικῆς ἀσκήσεως.

Νικόδημος ὁ βαθύς θεωρητικὸς τῶν πνευματικῶν γυμνασμάτων τῆς πρὸς σάρκα, κόσμον καὶ διάβρολον ἀμειλίχτου πάλης τῶν στρατευθέντων τῷ Χριστῷ, ὁ μέγας ἐρμηνευτὴς καὶ συγγραφεύς, ὁ νέος Οἰκουμενικὸς Διδάσκαλος.

“Ὀλων τῶν Πατέρων μας τὰ συγγράμματα, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἔχουν τὴν ἐπίδρασιν εἰς τὴν ὠφέλειαν ἐπὶ τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας, τοῦ διδασκάλου ὅμως τούτου τὰ Πνευματικὰ Γυμνάσματα, ὁ Ἄσρατος Πόλεμος, ἡ Νέα Κλίμαξ, τὸ ἀμίμητον Συμβουλευτικὸν καὶ τόσα ἄλλα ψυχωφελῆ συγγράμματα, μὲ τὴν ἀπλότητά των, μὲ τὴν γλυκύτητά των, τὸ βαθυστόχαστον καὶ τὴν λεπτομερῆ ἀνάλυσιν, καὶ ὡς σύγχρονα σχεδὸν καὶ ἐπίκαιρα, οὐλοῦν ἀμέσως καὶ κατ’ εὐθείαν εἰς τὴν ψυχὴν, τοῦ τόσον πνευματικῶς ταλαιπωρημένου σήμερον λαοῦ μας.

Τὶ δὲ εἶπω ἢ τί λαλήσω ἀπὸ μοναχικῆς καὶ Ἀγιορειτικῆς ἀπόψεως; Τὸ πλεῖστον τῶν Πατέρων τοῦ Ὄρους ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν συνέλαβε τὴν πρώτην φιλομοναχικὴν ἰδέαν, ἐξ αὐτῶν ἐποτίσθη τὰ πρῶτα νάματα τῆς φιλοθέου ἀδολεσχίας καὶ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῶν ἔσταξαν τὰ πρῶτα δάκρυα τῆς φιλοχρίστου ἀγάπης τῶν νεαρῶν ψυχῶν, καὶ αὐτὰ ἐχρησίμευσαν καὶ ὁδηγοὶ καὶ συνοδοιπόροι διὰ τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν μοναχικὴν πολιτείαν. Πόσους ἀξιόους ἐξ ἀναξίων δὲν ἐξήγαγον οἱ κατασκευαστικοὶ περὶ μετανοίας λόγοι του, πόσους ραθύμους ὡς ἐμὲ δὲν συνήγειραν πρὸς ἐργήγορσιν, εἰς σπουδὴν, εἰς ἐπίγνωσιν τῶν τῆς μοναχικῆς ἐπαγγελίας καθηκόντων, ἀλλὰ καὶ πόση παρηγοριά, πόση γλυκύτης, πόση οὐρανία ἀγαλλίασις καὶ χαρὰ δὲν ἐκχύνεται ἀπὸ τὰ μελίωρητα χεῖλη τοῦ Ὁσιωτάτου Πατρὸς; Ἐπιλήψει με ὁ χρόνος ἐπεκτεινόμενον εἰς τὰς θεολογικὰς, ἐκκλησιαστικὰς, ἱστορικὰς καὶ ἀγιολογικὰς μελέτας τοῦ σοφωτάτου Διδασκάλου μας. Τόσα τὰ θέματα, τόσαι αἱ λύσεις, ἀλλὰ καὶ τόσαι αἱ ἐπιδράσεις, ὅσαι καὶ αἱ ἐγκύψασαι, πολὺ ἢ ὀλίγον εἰς αὐτὰ θεοφιλεῖς ψυχαί. Ἐπιμαρτυροῦν μοι τῷ λόγῳ περὶ τούτου αἱ ὀσιακαὶ μορφαὶ τῶν ἀγαπητῶν μου ἀκροατῶν, αἰσθάνομαι καὶ διαγιγνώσκω ἐν αὐτῇ πόση ἱερὰ κατάνυξις, ὁποία γλυκερὰ νοσταλγία, ὁπόση πνευματικὴ ἀνάτασις συντελεῖται εἰς τὰς φιλοθέους ψυχὰς των, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἀγιορείτου. Σάρεξ ἐκ τῆς σαρκός μας καὶ μέλος ἐκ μέρους μας, περιπολεῦει ἐν ἡμῖν καὶ εὐρίσκειται μεθ’ ἡμῶν πνευματικῶς ὁ γλυκὺς διδάσκαλος διὰ τῶν θεσπεσίων διδαγμάτων του.

Ἐν τῇ μνήμῃν τοῦ μεγάλου τούτου Πατρὸς τελοῦμεν σήμερον ἀδελφοί, ἐν ὁσιότητι ἐν αὐστηρῇ ἀσκήσει, ἐν κόποις καὶ μόχθοις πνευματικοῖς καὶ ἐν διηνεκῇ μελέτῃ καὶ συγγραφῇ ἐκδαπανήσαν-

τος τὸν βίον του εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον τόπον καὶ προώρως σχετικῶς ἐκ τῶν πολλῶν του κόπων ὡς ὁ Μ Βασίλειος, ἐν ἡλικίᾳ ἑξήκοντα ἑτῶν, πρὸ 146 ἑτῶν εἰς χεῖρας Θεοῦ παραθεμένου τὴν ψυχὴν καὶ ἤδη καὶ ἐπὶ γῆς ἀπολαμβάνοντα τῆς πρεπούσης τοῖς ἁγίοις δόξης καὶ τιμῆς.

Ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία στοργικῶς ἀμείβουσα τὴν ἀγνότητα, τὴν πτωχείαν, τὴν ἄκραν ταπεινῶσιν καὶ τὴν ἀπέραντον ἀγάπην τοῦ εὐλαβεστάτου τέκνου τῆς ἐπαξίως ἔβηκεν ἐπὶ τῆς σεπτῆς κορυφῆς του τὸν φωτοστέφανον τῆς ἀγιότητος, προαμείβουσα ἐν τούτῳ ἢ νοητῇ αὐτῇ ὀλκᾷ τῆς Ὁρθοδοξίας μας καὶ τὸν ἀκάματον τεχνίτην τοῦ «Πηδαλίου» Τῆς. Ὁ χορὸς τῶν ἁγίων χαίρει καὶ συγχορεύει μετὰ τοῦ ὑμνομένου παρ' ἡμῶν καὶ συγκροτεῖ σήμερον ἐν οὐρανοῖς τὴν σύναξιν ἐκείνου ὅστις ὑπὲρ πάντας ἐκοπίασεν εἰς τὸν καταρτισμὸν τοῦ «Συναξαριστοῦ» πάντων τῶν ἁγίων. Ἐξαιρέτως δὲ οἱ Ἁγιορεῖται Ἱεράρχαι, Ὅσιοι καὶ Ὅσιομάρτυρες, ἐν μέσῳ ἔχοντες τὸν ὑμνητὴν αὐτῶν καὶ συνάδελφον ἁγιορεῖτην, χαίρονται εἰς δόξαν τῷ Κυρίῳ καὶ τῇ Παναγνῷ Μητρὶ ἀναπέμπουσιν ὅτι νέον υἱὸν ἡγιασμένον ἐχαρίσαντο τῇ καλλιτέκνῳ Μητρὶ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ καὶ κλέος ἄφθιτον εἰς τὸ τῆς Ἁγιοσύνης ἐπόνυμον Ὁρος.

Ἄς ἐορτάσωμεν καὶ ἡμεῖς ἀδελφοὶ οἱ περιλειπόμενοι εἰς τὸν εὐλογημένον αὐτὸν τόπον, ἃς δοξάσωμεν τὸν Πανάγαθον Θεὸν ὅτι, ἤγειρε κέρας σωτηρίας ἡμῖν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Πατρὸς ἡμῶν Νικοδήμου. Ἄς ὑπερυνώσωμεν τὸ πανέντιμον ὄνομα τῆς Προστάτιδος ἡμῶν Κυρίας Θεοτόκου ὅτι στέχος νέον καὶ ἄνθος εὐῶδες ἀνήχθη ἐκ τοῦ κήπου τῶν χαρίτων Αὐτῆς, καὶ κοινὸς στολισμὸς προσετέθη εἰς τὸ περιβόλι Τῆς τοῦτο.

Οἱ Μοναστηριακοὶ Πατέρες ἃς σεμνύνονται ὅτι παρ' αὐτοῖς ἔσχε τὴν πρώτην μετάνοιαν τὸ σκεῦος τῆς μοναχικῆς ἐκλογῆς ἐκεῖσε τὰ πρωτόλια τῶν ἀγῶνων του διήνυσε. Οἱ ἀσκηταὶ καὶ ἐρημίται ἃς καμαρώνουσι τὸν συνασκητὴν καὶ ἐρημίτην ὄσιον, τὸν πτωχόν, τὸν ἄοικον, τὸν ρακενδύτην καὶ ταπεινόφρονα. Οἱ δὲ φιλόξενοι καὶ συμπαθεῖς κελλιῶται ἃς ἐγκαυχῶνται ἐν Κυρίῳ ὅτι παρ' αὐτοῖς ἔτυχε ξενίας ἀδελφικῆς, παρ' αὐτοῖς εὗρεν ἀνάπαυσιν τῶν πολιῶν κροτάφων του, εἰς τὰς φιλαδέλφους ἀγκάλας αὐτῶν παρέδωκε τὸ πνεῦμα, ὁ πολῦτλας Διδάσκαλος.

Αὐτοὶ ἀνέπασαν τὸ ἱερόν του σκῆνος εἰς τὴν μητέρα γῆν, αὐτοὶ ἐφρόνησαν διὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν ποιημάτων του, αὐτοὶ διαφύλαξαν καὶ φυλάττουσιν εὐλαβῶς καὶ μέχρι σήμερον τὴν πανσεβαστον Κἄραν του. Αἱ ἱεραὶ καὶ μεγαλῶνυμοι Μοναὶ τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ εἰς οὐρανὸν τὴν καύχησιν αὐτῶν ἐν Κυρίῳ ὅτι παρ' αὐτοῖς ξενιζόμενος ὁ πένης Διδάσκαλος ἀνεδίφα ὡς ἐργάτης μέλισσα τὰς ἱστορικὰς βιβλιοθήκας των, καὶ συνέλεγεν ἐκεῖσε τὸ

νέκταρ τῶν μελισταγῶν συγγραμμάτων του. Ἡ Μοναχικὴ αὕτη Πολίχνη ἢ πάλαι ποτε περίπυστος Σκήτη τῶν Καρυῶν, ἢ τὸν πρῶτον ἐν Ἀγιορείταις ξενίσασα τὸν μέγαν λέγω ἐν Ὅσιοις Ἀθανάσιον ὃς ἐναβρύνεται πάνυ δικαίως ὅτι ἐν αὐτῇ ἀνεπαύσατο καὶ ὁ Βενιαμὴν τῆς ὀσιακῆς ἀγιορειτικῆς οἰκογενείας, ὁ Ὅσιος Νικόδημος.

Καὶ ἡ Ἱερὰ αὕτη Κοινότης τὸ πάνσεπτον τοῦτο καὶ πανευκλεὲς Κέντρον τῆς Μοναστικῆς μας πολιτείας ὅς ἀγλαΐζεται ὑπὲρ πάντας βλέπουσα προστιθέμενον σήμερον νέον ἀδάμαντα εἰς τὸν στέφανον τῆς Ἀγιορειτικῆς δόξης.

Εὐλογημένον τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ὅτι τοιούτου ἁγίου Πατρὸς ἠξίωσεν ἡμᾶς, Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ὅτι δέδωκεν ἡμῖν τὴν ἡγιασμένην ταύτην γῆν εἰς κατοίκησιν.

Ὁ ἱερὸς οὗτος τόπος, ὡς νέα Ἐδέμ ἢ κατὰ Ἀνατολάς, ὡς ἄλλος ἐπίγειος Παράδεισος μᾶς παρέχει χάριτι Χριστοῦ ὅλα τὰ ἐφόδια πρὸς πνευματικὴν καὶ σωματικὴν ἀνάπαυσιν. Εἰς ἡμᾶς ἀπόκειται ἤδη νὰ ἀποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ τὰς εὐχὰς μας, νὰ δουλεύσωμεν Αὐτῷ ἐν ὀσιότητι καὶ δικαιοσύνη καὶ νὰ ἀγαπῶμεν, τιμῶμεν καὶ εὐλαβούμεθα ἕξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας τοὺς ἁγίους ἡμῶν Πατέρας καθὼς προεῖλετο Κύριος. Ἵνα εἰρηνικὸν καὶ ἡσύχιον βίον ἐνταῦθα διάγοντες, δικαίως, ὀσίως καὶ εὐλαβῶς ζήσωμεν, ἐκεῖ δὲ εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν, εἰς τὰ σκηνώματα Κυρίου τὰ ἀγαπητά, ὅπου ἤδη περιπολεύει ἡ μακαρία ψυχὴ τοῦ Πατρὸς ἡμῶν Νικοδήμου, τύχωμεν καὶ ἡμεῖς τῆς μερίδος τῶν ἐκλεκτῶν ἐν Χριστῷ τῷ Σωτήρι. Καὶ ἤδη κατακλείων τὸν λόγον δὲν δύναμαι νὰ ἀντιπαρέλθω, ὡς χρέος ἱερὸν καὶ καθῆκον ἀπαραίτητον τὴν ἔκφρασιν τῆς ἀπείρου εὐγνωμοσύνης σύμπαντος τοῦ Ἀγιορειτικοῦ Κόσμου, πρὸς τὴν Μητέρα Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, διὰ τὴν μεγάλην ἀγάπην ἣν δεικνύει πάντοτε πρὸς τὸν ἱερὸν ἡμῶν τόπον καὶ ἦτις εἰς τὴν παροῦσαν περίστασιν ὑπερέβη τὰς προσδοκίας μας.

Μᾶς συγκινεῖ βαθύτατα ἡ αὐθόρμητος ἐνταῦθα ἀποστολὴ δύο ἐπιλέκτων Ἱεραρχῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, τοῦ Γεραροῦ καὶ Σεβαστοῦ καὶ Ἀγιωτάτου Γέροντος ἁγίου Δέσπων Κου Ἰακώβου καὶ τοῦ φερέλπιδος καὶ νέου στηρίγματος Αὐτοῦ τοῦ νέου τὸ δέμας πολιοῦ δὲ τὴν φρένα ἁγίου Ροδοπόλεως Κου Ἱερωνύμου ὧν ἡ ἀγάπη πρὸς ἡμᾶς πασίγνωστος καὶ ὧν ὁ ἔπαινος πολὺ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, ἵνα συνορθάσωσι μετὰ τῆς ταπεινότητος ἡμῶν τὴν μνήμην τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικοδήμου. Ἀπορία συνεχόμεθα διὰ τὸ δυσεξόφλητον αὐτὸ χρέος μας καὶ μὴ ἔχοντες τί πρᾶξι καταφεύγομεν πρὸς τὸν φιλόστοργον Πατέρα ἡμῶν Νικόδημον καὶ παρακαλοῦμεν καὶ λέγομεν :

Σὺ πανσέβαστε Πάτερ ἐν ταῖς πρὸς Θεὸν ἐντεύξεσιν ἰκέτευ-

σον ἵνα διαφυλάτῃ τὴν ἁγίαν μας Ἐκκλησίαν ἀπὸ παντὸς ὄρα-
τοῦ καὶ ἀοράτου ἐχθροῦ. Σὺ, Οἰκουμενικὴ Διδάσκαλε, εὐχου τῷ
Δομήτορι Χριστῷ ὑπὲρ τοῦ Οἴκουμ καὶ Πανευκλεοῦς ἐκείνου
Θρόνου τοῦ ἐπὶ αἰῶνας ἤδη αἴροντος τὸν σταυρὸν τοῦ Μαρτυ-
ρίου, ὅπως κουφίξῃ τὸ βάρος αὐτοῦ Σὺ, Ἁγιώτατε Πάτερ, μεσί-
τευσον τῷ Παρακλήτῳ Πνεύματι, ἵνα φωτίξῃ, ἐνισχύει καὶ καθο-
δηγῇ τὸν Προκαθήμενον τῆς Ἐκκλησίας μας Παναγιώτατον
Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ στοργικὸν Πατέρα ἡμῶν Ἀθη-
ναγόραν καὶ τὴν περὶ Αὐτὸν Ἁγίαν Σύνοδον τῶν Σεβασμιωτά-
των Ἀρχιερέων πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν ὀρθοτόμησιν
τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας Πρόσβευε ἅγιε καὶ ὑπὲρ τῆς ἐλιγείου
σου ταύτης πνευματικῆς Πατρίδος καὶ ἡμῶν τῶν συμμοναστῶν
καὶ τέκνων σου ὡς καὶ πάντων τῶν εὐλαβῶν ἑορταστῶν τῆς
μνήμης σου, ἵνα αὐτὴν μὲν διαφυλάτῃ ἀσινῇ εἰς αἰῶνα τὸν
ἅπαντα ἡμᾶς δὲ καταξιώσῃ τῆς οὐρανίας Βασιλείας Του. Ἀμήν »

Ἐν συνεχείᾳ ἀπεστάλησαν ἀμέσως δύο τηλεγραφήματα
πρὸς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ὡς ἑξῆς: «Παναγιώ-
τατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Κον Ἀθηναγόραν Ἑλληνικὸν
Πατριαρχεῖον Κωνσταντινούπολιν. Ἐπὶ μνήμη Ὁσίου Νικοδή-
μου συλλειτουργήσαντες μετὰ Μηλιτουπόλεως εἰς ναΐδριον Βα-
τοπεδίου Καρυῶν προσέστημεν σεμνῆς τελετῆς ἐν Συνοδικῷ Ἱ.
Κοινότητος, ὑποβάλλομεν εὐγνώμονα αἰσθήματα Ἱ. Κοινότητος
καὶ ἀντιπροσώπων Μονῶν Ἁγίου Ὁρους. Δέρκων Ἰάκωβος». καὶ
«Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κλπ. Αἰσίως ἀφιχθείσης Πα-
τριαρχικῆς Ἐξαρχίας ἐπεφυλάχθη θερμὴ ὑποδοχὴ. Συγκεκινημέ-
νοι ἐδέχθημεν εὐλογίας. Διεξαγωγὴ τελετῶν Παναγιορειτικῆ ἔξαι-
ρετικῆ. Πανευλαβῶς ἠὐχήθημεν Ὁσίῳ Νικοδήμῳ ὑπὲρ δόξης
μακαριότητος Θειοτάτης Σεπτῆς Κορυφῆς. Ἱερὰ Κοινοτήτῃς.»

Ἡ Πατριαρχικὴ ἀποστολὴ ἀφοῦ κατέθεσε σημεῖωμα εἰς
τὴν Ἱ. Ἐπιστοσίαν τῶν διαφόρων ζητημάτων ἐπὶ τῶν ὁποίων
ἐπεθύμει νὰ συζητήσῃ μετὰ τῆς Ἱ. Κοινότητος περιῆλθεν ἀπά-
σας τὰς Ἱερὰς Μονὰς τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τοῦ σεβασμιωτάτου
Μητροπολίτου Δέρκων Κου Ἰακώβου λειτουργήσαντος καὶ εἰς
τὴν Ἱ. Μονὴν τοῦ Ἁγίου Παύλου τὴν Κυριακὴν τῶν Ἁγίων
Πατέρων καὶ ἀνεχώρησε διὰ Κωνσταντινούπολιν μέσῳ Θεσσα-
λονίκης τὴν 21 ἰδ. μηνός.

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Δὲν ἦσαν μόνον οἱ Ἄγιορεῖται οἵτινες ἐπεθύμουν νὰ ἴδουν τὸν Οἰκουμενικὸν Διδάσκαλον Νικόδημον τὸν Ἄγιορεῖτην μεταξὺ τῶν ἁγίων τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας. Ὅταν ἐδημοσιεύσαμεν τὸ πρῶτον σχετικὸν ἄρθρον, πολλοὶ τῶν ἀναγνωστῶν μας διαφόρων μερῶν ἔσπευσαν νὰ μᾶς τονίσουν ὅτι αὐτοὶ ἐθεώρουν πρὸ πολλοῦ καὶ ἐώρταζον μάλιστα τὸν σοφὸν διδάσκαλον ὡς ἅγιον.

Οὕτω καὶ ἐν Ἀθήναις, δὲν ἦσαν ὀλίγοι οἱ ποτισθέντες μὲ τὰ νάματα τῆς θείας σοφίας τοῦ ἱεροῦ Νικοδήμου καὶ μὲ τὴν πρώτην εἶδησιν τῆς κατατάξεώς του ὑπὸ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, μεταξὺ τῶν ὁσίων Πατέρων, ἀμέσως ἔσπευσαν νὰ ἐκδηλώσουν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν λατρείαν των πρὸς τὸν ὅσιον 5.000 εὐλαβεῖς χριστιανοί.

Ὁ ἐκλεκτὸς ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου ἁγιορεῖτης ἀρχιμ. Κοσμᾶς Καράμπελλας, κατέχων τὴν ἐφημεριακὴν θέσιν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Βαρβάρας Πατησίων, μᾶς ἐξιστορεῖ ὡς ἐξῆς τὸν ἐορτασμὸν τῆς πρώτης ἐπετείου τῆς μνήμης τοῦ Ὁσίου :

«...Καὶ τώρα ὀλίγα διὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου τὴν ὁποῖαν μὲ ἠξίωσεν ὁ Ὁσιος νὰ ἐορτάσω πρῶτος εἰς ὅλην τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Ἄφ' ἧς ἡ εἶδησις τῆς κατατάξεως τοῦ Ὁσίου, ἦτις ἐγένετο ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἐγνώσθη, συνέλαβον (καίτοι ἐγὼ εἶχον τὸν Ὁσιον καθῶς καὶ ἄλλοι μετὰ τῶν ἁγίων κατατάξει πρὸ τῆς ἐπισήμου πράξεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου), τὴν ιδέαν νὰ ἐορτασθῇ ἐν Ἀθήναις λαμπρῶς ἡ ἐορτὴ τοῦ Ὁσίου. Πράγματι συνεννοηθεῖς μετὰ σοβαρῶν καὶ εὐὑπολήπτων λογίων (Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου) ἀπεφασίσσαμεν καὶ διοργανώσαμεν τὴν ἐορτὴν. Πλήθη λαοῦ (περὶ τὰς 5.000) συνέρρευσαν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν διὰ νὰ προσκυνήσουν τὴν εἰκόνα τοῦ Ὁσίου τὴν ὁποῖαν ὁ διδάσκαλος κ. Φ. Κόντογλου ἐφιλοτέχνησεν. Ἡ συγκίνησις κατὰ τὴν ὥραν τῆς λιτανείας τοῦ λαοῦ ἐκορυφώθη, Ὁ Μακαριώτατος ἀσθενῶν, παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, δὲν ἤλθε μὲν, τὸν ἀνεπλήρωσεν ὅμως ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ρωγῶν κ. Διονύσιος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τριακοντάδος κληρικῶν, Ἄγιορειτῶν καὶ μὴ, λογίων. Ἡ σύγκλητος τοῦ Πανεπιστημίου, αἱ Δημοτικαὶ ἀρχαί, Πολιτικοὶ καὶ πλῆθος διανοουμένων ἐτίμησαν τὴν μνήμην τοῦ μεγάλου διδασκάλου τῆς Ὁρθοδοξίας Ὁσ. Νικοδήμου. Ἰδιαιτέρως δὲ τὰ Ναξιακὰ Σωματεῖα μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν φίλον Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου κ. Σ. Κορρὲν εἰργάσθησαν διὰ τὸν ἐπιτυχῆ ἐορτασμὸν. Τόσον λαμπρῶς δὲ οἱ ἱεροψάλται, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν διδάσκαλον - συνθέ-

Η ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΙΕΡΑΣ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΣ

Κατὰ τὰ εἰωθότα τῇ 1ῃ Ἰουνίου ἐ. ἔ. διεξήχθη ἐν πάσῃ μεγαλοπρεπείᾳ ἡ ἐγκαθίδρυσις τῆς νέας Ἱερᾶς Ἐπιστασίας.

Ἀπὸ ἐνωρίς, ἤρχισαν νὰ προσέρχωνται εἰς τὸ μέγαρον τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος ἐπίσημοι καὶ μὴ. Περὶ τὴν ὀγδόην οἱ μαθηταὶ τῆς Ἀθωνιάδος ὑπὸ τὸν ἐπιμελητὴν αὐτῶν κατέλαβον κατάλληλον θέσιν ἐν τῷ μεγάρῳ, ἵνα δυνηθῶσι νὰ παρακολουθήσωσιν ἐκ τοῦ ἐγγύς τὴν τελετὴν.

Τὴν 8.30' π. μ. ἀκριβῶς, ὥραν ἐνάρξεως τῆς τελετῆς κατὰ τὸ ἐπὶ τούτῳ πρόγραμμα, ὁ διοικητὴς τοῦ Ἁγ. Ὄρους κ. Κωνσταντόπουλος, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν σχολάρχην καὶ πάντας τοὺς καθηγητὰς τῆς Ἀθωνιάδος καὶ τὰς λοιπὰς Ἀρχάς, ἀνήρχετο τὴν εὐρείαν καὶ ὑψηλὴν κλίμακα τοῦ Μεγάρου ἵνα μετὰ τῶν λοιπῶν εἰσέλθῃ εἰς τὴν μεγάλην καὶ ἐπιβλητικὴν αἴθουσαν τῶν ὑποδοχῶν τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ἐν ᾧ αἱ παρ' αὐτὴν αἴθουσαι καὶ ὁ εὐρὺς προθάλαμος ἦσαν κατάμεστοι τόσον ἀπὸ μοναχοῦς ὅσον καὶ λαϊκοῦς.

Ἦτο συγκινητικὴ ἡ στιγμή, καθ' ἣν ὁ τέως Πρωτεπιστάτης, ὁ ἐκ τῆς Μονῆς Διονυσίου γέρον Γρηγόριος, παραδοὺς τὴν ῥάβδον τοῦ Πρώτου καὶ τὰ λοιπὰ σύμβολα τούτου ὡς καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ κατεχόμενον τμήμα τῆς Μ. σφραγίδος ἐγονυπέτησε μετὰ τῶν συνεπιστατῶν του καὶ ἐξήτη συγχώρησιν ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Κοινότητα διὰ τὰς τυχόν παραλείψεις αὐτοῦ τε καὶ τῶν συνεπιστατῶν του, κατὰ τὴν διαχείρισιν τῆς Ἐπιστασίας ὑπ' αὐτῶν.

Μετὰ τὴν παράδοσιν τῶν συμβόλων τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὴν ἀπερχομένην ἐπιστασίαν ἀναγιγνώσκονται ὑπὸ τοῦ ἀρχιεραγματέως τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τὰ ἐγγραφα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας, δι' οὗ ὁρίζεται ὡς πρωτεπιστάτης διὰ τὴν νέαν ἐνιαύσιον περίοδον ὁ προηγούμενος Γρηγόριος, καὶ τῶν Ἱερῶν Μονῶν Ξενοφῶντος, Δοχειαρίου καὶ Ἐσφιγμένου, δι' ὧν διορίζονται οἱ ἄλλοι τρεῖς ἐπιστάται τῆς περιόδου ταύτης γέροντες, Ἰωακείμ, Χρυσόστομος καὶ Ἀρτέμιος.

τὴν Θεοφιλέστατον Ἅγιον Ρωγῶν, ἔψαλλον ὥστε οἱ πάντες παρέμενον μέχρις ἄργά τὴν νύκτα, μὴ δυνάμενοι νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἐκ τοῦ Ἱ. Ναοῦ. Τὴν δὲ πρωΐαν ἐτελέσθη διὰ πρώτην φορὰν ἡ ἀναίμακτος θυσία, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ὄσιου. Οἱ ρήτορες ἐπλεξαν τὸ ἐγκώμιον τοῦ Ὄσιου καὶ ἀχορτάστως ἤκουον οἱ λαοὶ εὐφραϊνόμενοι.

Χαίρω καὶ συγχαρήτέ μοι διότι μὲ ἤξιώσεν ὁ Ὄσιος τοιαύτης μεγάλης τιμῆς νὰ τὸν ἐορτάσω ἐν Ἀθήναις καὶ νὰ καταστήσω τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου καὶ εἰς τοὺς ἀγνοοῦντας γνωστὸν πρὸς δόξαν τοῦ Δοξάσαντος αὐτὸν Τρισυποστάτου Θεοῦ ἡμῶν».

Μετὰ τοῦτο, λήγοντος τοῦ πρώτου μέρους τῆς τελετῆς, με ἐπὶ κεφαλῆς τὸν φέροντα τὰ σύμβολα τῆς Ἐπιστασίας Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ἀνῆλθον πάντες εἰς τὴν εἰς τὸν ἄνω ὄροφον εὐρισκομένην μεγάλην αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος.

Τότε ὁ πρόεδρος τῶν ἀντιπροσώπων ἔχων πρὸ αὐτοῦ τὸν νέον Πρωτεπιστάτην καὶ τοὺς συνεπιστάτας αὐτοῦ, ἱσταμένους εἰς κατάλληλον θέσιν πρὸ τῆς μεγάλης ὄμοειδοῦς τραπέζης τῶν συνεδριῶν, ἀπηύθυνε πρὸς αὐτὸν τὰ ἀκόλουθα :

« Πανοσιολογιώτατε. Κατὰ κοινὴν ἔγκρισιν καὶ ἐκλογὴν τῆς Ἱερᾶς σου Μετανοίας παραδοχὴν δὲ τῶν Κ' Ἱ. Μονῶν καὶ τῶν παρισταμένων ἀγίων ἀντιπροσώπων αὐτῶν, διοριζόμενος σήμερον καὶ ἐγκαθιδρυόμενος ὡς Πρωτεπιστάτης τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἄθω καὶ ἀναλαμβάνων μετὰ τῶν συμπαρόντων συναδέλφων, συνεπιστατῶν καὶ συμπρακτόρων σου τὰς διοικητικὰς ἡνίας, ὀφείλεις νὰ θεωρῆς τὰ καθεστῶτα τοῦ Τόπου ἱερὰ καὶ ἀναλλοίωτα καὶ νὰ διατηρῆς αὐτὰ καθὼς τὰ διαδέχεσαι, νὰ ἐπαγρυπνῆς διὰ τὴν κοινὴν ἡσυχίαν, εὐημερίαν καὶ ἀσφάλειαν τοῦ τόπου, ὑπομιμνήσκης δὲ καὶ καθυποβάλλης τὰς ἐμπιπτούσας κοινὰς καὶ ἰδίας ὑποθέσεις ὑπ' ὄψιν τῶν συγκροτούντων τὴν κοινὴν Σύναξιν τῶν ἀντιπροσώπων καὶ νὰ ἐκτελῆς μετὰ ζήλου πίστεως καὶ εὐλογοῦντος πάν ὅτι ἐγκριθῆ ἔῤῥωτον, συμφέρον καὶ ἐκτελεστόν.

Νὰ φαίνησαι ἀμερόληπτος ὑπερασπιστὴς τοῦ δικαίου καὶ τῆς Ἱερᾶς ἀληθείας, ἀκροαζόμενος ἐπεικῶς καὶ ἀπαθῶς τὰ παράπονα τῶν ἐμφανιζομένων διαδίκων.

Ὄφείλεις τελευταῖον νὰ φυλάξης τὰ καθήκοντά σου ἀνεπίληπτα καὶ μετὰ τὴν ἀπαιτουμένην ἀξιοπρέπειαν μετὰ τῶν ἀδιασπᾶστων συναπιστατῶν καὶ συμπρακτόρων σου, ὑποταγὴν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὴν Καθεστῶσαν Β. Κυβέρνησιν, σέβας δὲ καὶ πίστιν, εἰς τὴν Ἱερὰν ἡμῶν ταύτην Πατρίδα, καθότι πᾶσα παράβασις καὶ παρεκτροπὴ καὶ ἰδιόβουλος τῶν πραγμάτων διαχείρισις ἀποκαθιστᾷ τὰ μέλη τῆς Ἐπιστασίας ὑπεύθυνα καὶ ὑπόλογα, ἀγανωριζομένῳ λοιπὸν ὡς τοιοῦτῳ διὰ τῆς ἐθιμοταξίας ταύτης καὶ ἐμπιστευομένῳ τὴν κοινὴν ἡμῶν ἀφοσίωσιν, σοὶ ἐγχειρίζεται ἡ Ράβδος αὕτη, ἵνα περιπατῆς ἐδραίως καὶ ἀπροσκόπτως καὶ παιδεύης εὐθυδίκως τοὺς ἀπειθεῖς.

Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις κατὰ τὴν ἱερὰν καὶ πάντιμον ταύτην τελετὴν αἱ Κ' Ἱ. Μοναὶ διὰ τῶν παρισταμένων αὐτῶν ἀντιπροσώπων, ἐμπιστεύονται Σοῦ τε καὶ τοῖς συναδέλφοις Σοῦ τὸ ἱερὸν τοῦτο κοινὸν ἔμβλημα ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην, οὗτινος χρῆσιν μέλλετε ποιεῖν συμφώνως τοῖς ἐθίμοις καὶ καθεστῶσιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν τόπου ὅσῃν καὶ ἀδιάβλητον.

Διὰ πρεσβειῶν δὲ τῆς Ἐφόρου καὶ Προστάτιδος ἡμῶν Κυρίας Θεοτόκου καὶ τῶν ἀσκήσει λαμπάντων ἐν τῷ Ἁγιονύμῳ τούτῳ Ὄρει Ὀσίων καὶ Θεοφύλων Πατέρων δώη ὑμῖν Κύριος ὁ Θεὸς σύνεσιν καὶ φωτισμὸν ἐν πᾶσι, ἐνισχύη ὑμᾶς, ὅπως διανύσητε ὁμογνωμόνως, ὑγιῶς καὶ εὐτυχῶς τὸν ἐπιτασίον τῆς Ἐπιστασίας κύκλον, ἀναδεικνυόμενοι ἄξιοι τῆς ἡς

ἐκλήθητε κοινῆς θέσεως καὶ ἀπὸ κοινοῦ ἐγκαρδίων εὐχῶν, δι' ὧν ἀπαμείβονται οἱ τὴν Ἱερὰν τοῦ Ἐθνοῦ κοινότητα μετὰ πατριωτισμοῦ ἀδιабλήτου καὶ ἀξιεπαίνου συμπεριφορᾶς καὶ διαγωγῆς ὑπηρετήσαντες ἀμήν».

Μετὰ ταῦτα παρέδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν ράβδον.

Τότε ὁ προηγούμενος Γρηγόριος, παραλαβὼν μετὰ τῆς διακρινοῦσης αὐτὸν αὐτοπεποιθήσεως καὶ ἀσφαλείας εἰς τὰς κινήσεις ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν ἔλειπεν καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια, τὴν ράβδον τοῦ Πρώτου, ἀνταπήντησε μὲ τὰ ἔξῃς:

Ἐξοχώτατε κ. Διοικητά, Σεβαστῆ Ἱ. Κοινότης! Λαμβάνοντες ἐκ τῶν χειρῶν ὑμῶν τὴν τε ράβδον καὶ τὰ λοιπὰ σύμβολα τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου καὶ ἐπισήμως ὑφ' ὑμῶν ὡς Ἐπιστάται κατὰ τὴν ἀρχομένην ἤδη ἐνιαύσιον περίοδον ἀναγνωρίζομενοι, πρῶτιστον καὶ ἀπαραιτήτον καθήκον ἡμῶν μετὰ τῶν συνεπιστατῶν ἡγούμεθα ἐκφράσαι ἀπὸ καρδίας ἐπὶ τούτῳ τὴν βαθυτάτην ἡμῶν εὐγνωμοσύνην καὶ θερμὰς εὐχαριστίας.

Ἀναλαμβάνοντες ἀπὸ τοῦδε τὰς ἡνίας τῆς Ἐπιστασίας τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Κοινότητος βεβαίως συναισθανόμεθα ὁποῖα σοβαρὰ καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεις ἀπορρέουσιν ἐκ τούτου, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐπιβάλλονται ἡμῖν.

Καὶ βεβαίως ἐὰν εἰς μόναν τὰς ἀσθενεῖς καὶ ἀνεπαρκεῖς ἡμῶν δυνάμεις ἀπεβλέπομεν οὐδόλως θὰ ἐτολμῶμεν πρὸς τοιοῦτον, τόσον ὑψηλὸν ὅσον καὶ δυσχερὲς καὶ λεπτεπίλεπτον ὑπόυργημα. Ἐχοντες λοιπὸν ἀδίστακτον πεποίθησιν εἰς τὴν θείαν χάριν καὶ Πρόνοιαν, ἣτις τὰ μὲν ἀσθενῆ θεραπεύει, τὰ δὲ ἔλλείποντα ἀναπληροῖ, εἰς τὴν δραστικὴν ἀρωγὴν τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου τῆς κοινῆς ἡμῶν Προστάτιδος καὶ φρουροῦ, εἰς τὰς Θεοσεφεῖς πρεσβείας τῶν ἀσκήσει ἐνιαῦθα διαλαμπάντων καὶ δι' ἰδρώτων καὶ αἱμάτων τὸν κατ' ἔξοχὴν ἱερὸν τοῦτον Τόπον καθαγιασάντων Ὁσίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν καὶ εἰς τὰς πατρικὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῶν ἐκλεξασῶν καὶ ἀποστείλασῶν ἡμᾶς Ἱερῶν Μονῶν ἡμῶν, ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις εἰς τὴν ἀδελφικὴν καὶ πρόθυμον σύμπραξιν καὶ συναντίληψιν τῆς ὑμετέρας ἀγάπης, θαροῦντες ὑπὸ τὴν ἀμφιλαφεῖ σκέπην καὶ προστασίαν τοσοῦτων ἀσφαλῶν ἐγγεγύων, χωροῦμεν εἰς τὴν ἀνάληψιν τῶν ἱερῶν τούτων καθηκόντων. Ἐν τῇ βαθεῖα δὲ συναισθήσει τοῦ ἐργώδους ἡμῶν ὑπουργήματος ἐπιτραπείῳ ἡμῖν, ἵνα ἀπὸ θερμῆς καρδίας ἐπικαλεσθῶμεν πρὸς τῇ θείᾳ ἀρωγῇ καὶ ἀντιλήψει τὰς ὑμετέρας ἀδελφικὰς εὐχὰς, ὅπως, ἐργαζόμενοι καὶ ὑπὲρ τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ εὐπρεπείας ἐν γένει τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου καὶ ἰδίᾳ τῆς περιφερείας τῶν Καρῶν, ἐνθα καὶ τὸ κυρίως κέντρον τῆς δράσεως ἡμῶν, ἀξιοχρέως μεριμνῶντες, δυνηθῶμεν ὑγειεῖς καὶ ἀπρόσκοπτοι διανύσαι, τὴν προκειμένην ἐνιαύσιον περίοδον τῆς Ἐπιστασίας ἡμῶν καὶ ἀναφανῆναι κατὰ τὸ μέτρον τῶν ἀσθενῶν καὶ ἀνεπαρκῶν ἡμῶν δυνάμεων ἀντάξιοι τῆς κλήσεως ἡμῶν καὶ τῶν προσδοκῶν τῶν τε ἱερῶν ἡμῶν Μετανοίων καὶ τῆς Ἐμετέρας Πανοσιολογιότητος. Ἡ Ἱ. Ἐπιστασία ἰδιαιτέραν χαρὰν καὶ

εὐχαρίστησιν αἰσθάνεται καὶ λίαν εὐτυχῆς λογίζεται βλέπουσα κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην στιγμήν συμπαριστάμενον καὶ διὰ τῆς ἑαυτοῦ παρουσίας οὗ τὴν τυχοῦσαν αἴγλην τῇ τελετῇ ταύτῃ προσδίδοντα τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς ᾿Α. Μεγαλειότητος τοῦ τρισεβάστου, Γαληνοτάτου, εὐεργετικωτάτου καὶ λαοφιλοῦς ἡμῶν ᾿Ανακτος Παύλου τοῦ Ἀ΄.

Καθηκόντως καὶ ὀφειλομένως οὖν, ἀπὸ ψυχῆς καὶ καρδίας ὑπὲρ τῆς Ἀ. Α. Μεγαλειότητος εὐχόμενοι καὶ πρὸς τὴν Σεβαστὴν Αὐτοῦ Κυβέρνησιν, εἰλικρινῆ πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν ἡμῶν διατρανοῦντες ἐκφράζομεν ἅμα καὶ τῇ Ἀ. ἔξοχότητι τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας εὐχόμενοι Αὐτῇ ὑγιάν ἀμετάπτωτον καὶ ταχεῖαν προαγωγὴν εἰς ἀνωτέρους βαθμοὺς καὶ ἀξιώματα, γένοιτο.

Μετὰ τὴν ἀντιφώνησιν ὁ Πρωτεπιστάτης προχωρεῖ εἰς τὸν θρόνον του ἐγένετο ἡ σχετικὴ θρησκευτικὴ τελετὴ μὲ πραγματικὴν κατάνυξιν, τὴν ὁποίαν ἐδημιούργουν ἡ τόσον ἐπιμελῶς καλλιεργουμένη εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος βυζαντινὴ μουσικὴ, ὅσον καὶ τὸ περιεχόμενον τῶν ψαλλομένων καὶ οἱ ψάλλοντες αὐτὰ ἱερεῖς τε καὶ ψάλται.

Τέλος ὁ διοικητὴς τοῦ ᾿Αγ. Ὁρους, ἀπευθυνόμενος πρὸς τε τὴν ἀπελθοῦσαν Διονυσιακὴν Ἐπιστασίαν καὶ πρὸς τὴν ἀναλαμβάνουσαν Λαυριωτικὴν, εἶπε περίπου τὰ ἑξῆς:

Καὶ ἐφέτος παρέστημεν εἰς μίαν λαμπρὰν τελετὴν, ἡ ὁποία ἀπὸ πολλῶν πεντηκονταετιῶν λαμβάνει χώραν χωρὶς νὰ ἐπέρχεται καμμία ἀλλοίωσις εἰς τὰ παραδεδομένα. Ἐνιαύσιος ἀλλαγὴ τῆς Φρουρᾶς, τῆς Ἰ. Ἐπιστασίας, τῆς Ἐκτελεστικῆς δηλ. Ἀρχῆς τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος.

Ἀνέπτυξεν ὅποια σωφροσύνη καὶ σοφία ἐνυπάρχει εἰς τὸ σύστημα. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἀποφεύγονται ἐσωτερικαὶ συγκρούσεις καὶ φατριασμοί, ἀποδεικνύεται δὲ ἀκόμη μίαν φορὰν ἡ βασικὴ ἀλήθεια ὅτι ὅπου πνέει τὸ πνεῦμα καὶ ὅπου ὑπάρχει πίστις πρὸς μίαν ὑπόθεσιν, ἐκεῖ ὑπάρχει καὶ ἄρμονία.

Αὐτὸ εἶναι τὸ δημοκρατικὸν καὶ ἀνεκτικὸν πνεῦμα ποὺ διέπει τὸν Χριστιανισμόν. Δημοκρατία δὲν θὰ πῆ εἰς τὸ βάθος, ἀτέρμονες συζητήσεις καὶ ἀντεκλήσεις καὶ πληοψηφίαι. Δημοκρατία θὰ πῆ κυρίως συνείδησις εὐθύνης. Θὰ πῆ ἀνοχή, ἐπιείκεια καὶ ἀγάπη. Θέσις καὶ ἀντίθεσις ἐκκινοῦν ἀπὸ τὴν προσήλωσιν πρὸς μίαν μεγάλην ὑπόθεσιν καὶ ἀποστολήν. Ἡ δὲ ὑπόθεσις καὶ ἀποστολὴ τοῦ Ἱεροῦ Τόπου εἶναι κάτι τὸ ἐξαιρετικόν. Μὲ ζωηρὰ χρώματα παρέστησε περαιτέρω τὰ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τοῦ ἀπεράντου περιβολιοῦ τῆς Παναγίας, τῆς Ἱερᾶς Χερσονήσου τὴν ὁποίαν περιβάλλει ὁ ταραχώδης Πόντος, τοῦ Παραδεισίου Ἄλσους τῆς Ἐκκλησίας μας μὲ τὰς 20 μεγαλοπρεπεῖς ἀκροπόλεις του καὶ τὰς ἑκατοντάδας τῶν ἄλλων σεμνείων του, ἑνὸς μορφώματος ποὺ ἀποτελεῖ κόσμον καὶ καταφύγιον, εἰς τὸ ὁποῖον διαβιοῦν ἄνδρες ἀφιερώνοντες ἑαυτοὺς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ θεοῦ, τοῦ μοναχικοῦ ἰδεώ-

δους, εἰς τὴν ἐνάσκησιν τῆς ἀρετῆς καὶ τὴν καλλιέργειαν τῆς μυστικότητος.

Ἐπομένως ἐν ὅτι τὸ Ἅγιον Ὄρος εἶναι τὸ μεγαλύτερον προσκύνημα τῆς Χώρας. Τὸ δεύτερον μετὰ τοὺς Ἅγίους Τόπους προσκύνημα τῆς Χριστιανοσύνης. Ὁ Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἀναπέμπεται δόξα εἰς τὸν Κύριον. Τὸ παντοδαπὸν ἐργαστήριον ἀρετῆς εἰς τὸ ὁποῖον καταφεύγουν οἱ ἀποβλέποντες εἰς τὴν ἐπίτευξιν ἀριότητος. Εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος φυλάσσονται τὰ παλαιὰ τυπικὰ καὶ διασώζονται τρόποι ζωῆς τοῦ Βυζαντίου. Τὸ Ἅγιον Ὄρος ἀποτελεῖ πράγματι ἓνα ζωντανὸν Βυζαντινὸν μουσεῖον μὲ πολυτιμοτάτους καλλιτεχνικούς καὶ πολιτιστικούς θησαυρούς, τοὺς ὁποῖοις φυλάσσουν ἀγρόπνως, χίλια χρόνια τώρα, οἱ Ἅγιοι καλόγεροι. Ὁ ρῆτωρ προσέθεσε : Ναί : Βυζαντινὸν Μουσεῖον ἀλλὰ κυρίως τόπος λατρείας καὶ προσκύνημα εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει ὅλη ἡ φροντίς μας καὶ ὁ πόθος μας νὰ τὸ φέρωμεν ὅσον ἡμπορεῖ πλησιέστερον πρὸς τὸν ὀρθόδοξον λαὸν μας, ὁπόθεν, πρὸ παντός, εἶναι δυνατόν ν' ἀντλήσῃ τὸ Ὄρος δυνάμεις. Ἀρνούμεθα εἶπεν ἐμφατικῶς, νὰ ἐχθῶμεν τουριστικοποίησιν τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ νὰ θεωρήσωμεν τὸν Ἱερὸν αὐτὸν Τόπον ὡς τουριστικὴν, τρόπον τινά, περιοχὴν, τὴν ὁποῖαν θὰ ἐπισκέπτονται οἱ διάφοροι ξένοι μόνον διὰ νὰ ἀπολαμβάνουν τοὺς καλλιτεχνικούς της θησαυρούς, τὰς ἀρχαιοτήτας σας καὶ τὰ ἐρεῖπιά της. Αὐτὴ ἡ ἐνστικτώδης ἀντίδρασις, εἶναι ἡ μεγαλύτερα δύναμις πού διαθέτει τὸ Ἅγιον Ὄρος διὰ τὸ μέλλον. Διότι τὸ Ὄρος εἶναι κυρίως προσκύνημα πού ἔχει νὰ προσφέρῃ πολλὰ εἰς τὸν κόσμον μὲ τὸ μήνυμα τοῦ Αἰωνίου.

Παρεκάλεσε τοὺς πατέρας ν' ἀναλογισθοῦν ὅλα αὐτά. Ἰδίως οἱ Ἐκπρόσωποι τοῦ Ἱεροῦ Κοινοῦ, ὡς Ἐκπρόσωποι καὶ κληρονόμοι μιᾶς βαρείας κληρονομίας καὶ ἑνὸς ἐνδόξου παρελθόντος.

Ἐπειτα ἐν ὄψει τῶν Κασανδρῶν αἰτινες μεμψιμοιροῦν προσέθεσεν : Ἄς μὴ αὐταπατώμεθα. Τὸ περιεχόμενον πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολῇ ὅλους ἰδιαιτέρως. Διότι ἀπὸ τὸ περιεχόμενον ἐκπηγάζει ἡ ζωὴ. Καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς ἱστορίας τοῦ ἀνθρώπου, τῶν λαῶν τῶν συγκροτημάτων καὶ συστημάτων εἶναι ἓνα, ὁ ἀγὼν μεταξὺ πίστεως καὶ ἀπιστίας. Ἀπὸ τὴν ἐκάστοτε ἔκβασιν τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ ἐξαρτῶνται τὰ πάντα. Ἡ ἔκβασις αὐτὴ καθορίζει ἐὰν θὰ ἔχωμεν ἀκμὴν ἢ παρακμὴν.

Καὶ ἐδῶ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος λαμβάνει χώραν αὐτὴ ἡ πάλη. Καὶ ἀπὸ αὐτὴν θὰ ἐξαρτηθῇ τὸ μέλλον. Διακρίνει καθαρὰ καὶ τὸ λέγει γεμᾶτος χαρὰν ὅτι ἡ πίστις ὑπερισχύει. Τὸ αὔριον θὰ εἶναι καλύτερον ἀπὸ τὸ σήμερον. Εἰς αὐτὸν τὸν καθηγιασμένον τόπον ὑπάρχουν ἑκατοντάδες ταπεινῶν, καλῶν, πιστῶν, σιωπηρῶν μοναχῶν (ἀρετὴ κρύπτεσθαι φιλεῖ) οἱ ὁποῖοι μοχθοῦν ἐν πνεύματι Ὁρθοδοξίας καὶ ἀσκοῦνται καὶ δοξάζουν τὸν Τόπον καὶ θὰ γίνουν αἰτία ἀνανήψεως καὶ ἀκμῆς, ὡς τοῦ ἀρμόζει. Ἡ ἀποποίησης των γίνεται σιγὰ σιγὰ πραγματικότης. Ὁ μαρασμὸς ὑποχωρεῖ....

Ὅλοι ἔχομεν ἐπίγνωσιν τῆς ἀτελείας καὶ ἀνεπαρκείας μας. Ὅλοι ζῶμεν τὴν ἀνεσιτιότητα, τὸν ἀπελλιισμόν κατὰ τοὺς χαλεποὺς μάλιστα αὐτοὺς καιροὺς τοὺς ὁποίους διερχόμεθα. Ὅλοι βιώνομεν τὸ συναίσθημα τῆς ἐνοχῆς καὶ τῆς στενότητος. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἰδιώματα ἐκπηγάξει ἡ πίστις διὰ τῆς ὁποίας αἴρεται ἡ ἀνεπάρκεια, ἐξαφανίζεται ἡ ἀνεσιτιότης καὶ παρέχεται νόημα εἰς τὴν ὑπαρξιν. Μόνον μέσα εἰς τὸ δυνατόν Χέρι τοῦ Πατρὸς τῶν Φώτων, τοῦ ἀποκαλυφθέντος εἰς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ἐκεῖ ὑπάρχει γαλήνη καὶ ἁρμονία....

Αὐτὸ εἶναι τὸ μήνυμα τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ἦθελεν, εἶπε, νὰ ἠμποροῦσε νὰ φωνάξῃ πρὸς τὰ ἔξω, πρὸς ὄλους τοὺς ἀγωνιῶντας καὶ πονοῦντας καὶ πιεζομένους ἀπὸ τὴν μηδενιστικὴν ἀτμόσφαιραν τῆς ἐποχῆς μας, νὰ ἔλθουν εἰς τὴν Ἱερὰν Χερσόνησον διὰ νὰ καταλάβουν αὐτὰ τὰ πράγματα, ἐκεῖ ὅπου ἠχοῦν οἱ κώδωνες καὶ ἀκούονται, οὐχὶ σπανίως, ψάλλουσαι φωναὶ ἰσαγγέλων μοναχῶν.

Ἐπειτα ὠμίλησε περὶ τοῦ ἔργου τῆς ἀπελθούσης Ἐπιστασίας καὶ περὶ τῶν κατὰ τὴν περιόδον τῆς ἐπιτευγμάτων. Ἠνυχάριστησε πάντας: Πρωτεπιστάτην, Ἐπιστάτας, Γραμματεῖς καὶ διακονητάς. Ἐξῆρε κυρίως δύο γεγονότα: Ἡ νέα Ἀθωνιάς συμπληρώνουσα ἤδη διετίαν, ἐργάζεται μὲ τὸ λαμπρὸν καθηγητικὸν προσωπικὸν τῆς καὶ μὲ τὸν ἐξαιρετικὸν Σχολάρχην τῆς ἱκανοποιητικῶς. Ἄς τὴν παρακολουθῶμεν πάντες μὲ ὅλην τὴν στοργὴν μας. Θάποβῃ εἰς τὸ προσεχὲς μέλλον κέντρον ἀπὸ ὅπου θὰ ἐκπηγάσῃ σφρίγος πνευματικόν. Ἐπίσης τὸ ἀναπληρωτικὸν ἔργον τῶν ἀγιορειτικῶν μνημείων καὶ δὴ τοῦ ναοῦ τοῦ Πρωτάτου ἐξηκολούθησε. Ἐστερεώθησαν καὶ ἐκκαθαρίσθησαν αἱ κινδυνεύουσαι περιήφημοι νωπογραφίαι τοῦ Πανσελήνου πὺ ἀποτελοῦν δόξαν διὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ διὰ τὴν Χώραν μας.

Μεθ' ὃ ὁ κ. Διοικητὴς ἐχαιρέτισε τὴν νέαν Λαυριωτικὴν Ἐπιστάσιαν εὐχηθεὶς νὰ ἴδωμεν περισσότερα ἔργα κατὰ τὴν περίοδον αὐτῆς. Τὸ Κράτος παρ' ὅλας τὰς οικονομικὰς ἀντιξοότητας πὺ ἀντιμετωπίζει ἐπιδεικνύει ζωηρώτατον, ἔμπρακτον ἐνδιαφέρον διὰ τὸν Ἱερὸν Τόπον. Ἦδη προωθήθησαν καὶ προωθοῦνται τὰ διάφορα ζητήματά του, ὡς τὸ οἰκονομικόν, ἡ ἀνασυγκρότησις κ. ἄ.

Ἀνεμνήσθη ἐπίσης τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα, τοῦ πάντοτε μεριμνῶντος διὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος ἀνωτάτου πνευματικοῦ ἐπόπτου καὶ προστάτου του.

Ἐν τέλει ὑπέμνησεν ὅσα ὑλεσχέθησαν οἱ Ἐπιστάται περὶ τηρήσεως τῶν θεσμίων καὶ τῶν παραδόσεων. Ἐτόνισεν ἰδιαιτέρως παρακαλέσας τοὺς ὑπευθύνους νὰ προσέχουν πάντοτε τὰ τοῦ Νέμου, τὸ ὁποῖον μὲ ἀπεριόριστον σεβασμὸν δεόν νὰ ἀκολουθῶμεν καὶ νὰ τηρῶμεν. Καὶ ἡ Ἱ. Ἐπιστάσις, ἡ Σεβ. Ἱ. Κοινότης καὶ πᾶς δημόσιος λειτουργὸς καὶ ἐπάλληλος πρέπει νὰ προσέχῃ πάντοτε διὰ τὴν ἀπαρέγκλιτον τήρησιν τοῦ νόμου. Παντοῦ καὶ πάντοτε, διὰ πάντας καὶ ὑπὸ πάντων. Ἐπ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα νηχῆθη ὁ κ. Διοικητὴς εὐόδωσιν τοῦ ἔργου τῆς νέας

Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ

Βασιλεὺς Θεολόγος.

Ἡ Α. Μ. ὁ θεοφρούρητος βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων Παῦλος, ὁ κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος μόνος ἐν ὀρθοδόξοις βασιλεὺς, ἀκολουθῶν τὸ παράδειγμα τῶν προκατόχων Αὐτοῦ βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων καὶ τὴν παράδοσιν τῆς βασιλικῆς Αὐτοῦ οἰκογενείας, διακρίνεται διὰ τὴν μεγάλην Αὐτοῦ εὐσεβείαν, ἣν παντοῦ καὶ πάντοτε ἐμφανίζει, τὴν τήρησιν τῶν ἱερῶν ἡμῶν παραδόσεων, τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ εὐσυνειδήτου χριστιανικοῦ βίου τῶν ὑπηκόων Αὐτοῦ καὶ τὴν προστασίαν τῶν θεολογικῶν γραμμάτων.

Οἱ ἐμπνευσμένοι καὶ βαρυσήμαντοι λόγοι τῆς Α. Μ. εἰς τὸ Ἀθήνησι Πανεπιστήμιον, εἰς τὸν Ο.Η.Ε., εἰς τὰ Ἀμερικανικὰ ἀνώτατα πνευματικὰ Καθιδρύματα, οἱ τὸ ἄρωμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς, ἐξ ἧς πάντοτε τὸ φῶς, φέροντες, εἰσὶ μάρτυρες ἀψευδεῖς τῆς βασιλικῆς εὐσεβείας. Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Θεσσαλονίκης βραβεύουσα τὴν βασιλικὴν εὐσεβείαν, ἀνεκήρυξε τῇ 28ῃ Μαΐου ἐ. ἔ. τὴν Α. Μ. ἐπίτιμον διδάκτορα τῆς ὑπάτης τῶν ἐπιστημῶν. Κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἀνακηρύξεως ὁ Ἄναξ θεολόγος δι' ἐμπνευσμένου Αὐτοῦ λόγου ἐξῆρε τὴν βασικὴν χριστιανικὴν ἀρετὴν, τὴν ἀγάπην, εἰπὼν πρὸς τοῖς ἄλλοις: «Ἐχω πλήρη ἐπίγνωσιν ὅτι ἢ πρὸς τὸν λαόν μου ὑπηρεσία Μου ἀποτελεῖ ἐπίσης μέρος τῆς ὑπηρεσίας Μου πρὸς τὸν Θεόν».

Οἱ εὐλαβεῖς ὑπῆκοοι τοῦ ἐστεμμένου θεολόγου, ἐν οἷς καὶ αἱ παλαίφατοι τοῦ Ἄθωνος βασιλικαὶ Μοναὶ εὔχονται εἰς τὸν οὐράνιον

Ἐπιστασίας διὰ τὴν βελτίωσιν τῶν συνθηκῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ τὸ καλὸν τοῦ θεσπεσίου αὐτοῦ μορφώματος τοῦ Βυζαντινοῦ μας πολιτισμοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον αἰσθάνονται πάντες ἱερὰν καύχησιν - τὸ Γένος καὶ ἡ Ἐκκλησία.

Οὕτω ἔληξεν ἡ κατ' ἔτος ἐπαναλαμβανομένη τελετὴ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῆς νέας Ἱερᾶς Ἐπιστασίας.

Ἀπὸ τὴν ὅλην ὁμως διεξαγωγὴν τῆς τελετῆς ταύτης καὶ ἀπὸ τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἀναλαμβάνουσι τὴν Ἐπιστασίαν καὶ δὴ τὸ τοῦ Πρωτεπιστάτου καὶ ἀπὸ τοὺς λόγους ὅλων, δύνатаί τις νὰ προεικάσῃ, ὅτι ἡ νέα Ἐπιστασία θὰ ἀφήσῃ ἐποχὴν εἰς τὰ χρονικὰ τῆς Ἀθωαῖδος Πολιτείας.

Ἰωάννης Μαμαλάκης

Ἐφηγητῆς Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης
καὶ Καθηγητῆς ἐν τῇ Ἀθωνιάδι Σχολῇ

βασιλέα νὰ σώζη καὶ διαφυλάττη τὸν θεολόγον βασιλέα ὑγᾶ, μακροσημερεύοντα καὶ ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς Αὐτοῦ ἀληθείας.

Ἡ εὐθύνη ὄλων.

Ὁ θεολόγος βασιλεὺς ὑπέδειξε διὰ τοῦ λόγου Αὐτοῦ τούτου τὴν εὐθύνην ὄλων μας εἰς τὴν δημιουργίαν μιᾶς καλλιτέρας ζωῆς, πράγμα τὸ ὁποῖον ἔχομεν οἱ πάντες παραγνωρίσει καὶ διὰ τοῦτο ζητοῦμεν εὐθύνας μόνον παρὰ τῶν ἄλλων, εἰπὼν τὰ ἑξῆς : « Ἡ εὐθύνη τοῦ νὰ κατασκευάσωμεν ἓνα καλλίτερον κόσμον, τοῦ νὰ φέρωμεν εὐτυχίαν καὶ ἀγάπην εἰς τοὺς ἄλλους, εἶναι καθαρῶς ἀτομικὴ εὐθύνη ἐκάστου ἡμῶν. Ἡ ἐπίλυσις τῶν προβλημάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ἱκανοποίησις τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ ζῆ ἐν εἰρήνῃ πρὸς τοὺς γείτονάς του, δὲν εἶναι δυνατὸν οὐδὲ λογικὸν νὰ ἀφίενται ὡς εὐθύνη μόνον τῶν πολιτικῶν, τῶν ἱερέων καὶ τῶν βασιλέων .. ὁ σταθερὸς καὶ ἰσορροπημένος ἐσωτερικῶς ἄνθρωπος θὰ εἶναι πρώτης τάξεως πολίτης. Καὶ τὸ ἔθνος τοῦ ὁποίου οἱ πολῖται θὰ εὗρουν τὴν πνευματικὴν καὶ ψυχικὴν αὐτῶν ἐνότητα θὰ συνεισφέρει περισσότερα εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν παγκόσμιον ἀρμονίαν παρὰ οἰοδήποτε ἄλλο ἔθνος, τὸ ὁποῖον ἐρείδεται μόνον ἐπὶ πολιτικῶν συνθημάτων, ἐπὶ τῶν ἐνόπλων αὐτοῦ δυνάμεων καὶ τῶν ἀτομικῶν βομβῶν. Πολλάκις μεμφόμεθα τοὺς ἱερεῖς μας, διότι δὲν μᾶς δίδουν τὴν λύσιν τῶν ψυχικῶν καὶ ἠθικῶν προβλημάτων ἡμῶν. Ἄς μὴ λησμονῶμεν ὅτι ἀκόμη καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ζήσῃ τὴν ζωὴν μας διὰ λογαριασμὸν μας. Μᾶς ἔδειξε τὸν δρόμον ἄλλ' εἰς ἡμᾶς τοὺς ἰδίους ἐναπόκειται νὰ τὸν βαδίσωμεν. Ἦλθεν ὁ καιρὸς δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας, τὸν μόνον σήμερον ὀρθόδοξον ἐλεύθερον λαὸν εἰς τὸν κόσμον νὰ παραστήσωμεν τοῖς ἱερεῦσιν ἡμῶν νὰ τοὺς βοηθήσωμεν διὰ τῆς πίστεως ἡμῶν καὶ ὁμοῦ νὰ καταστήσωμεν τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν λιμένα καταφυγῆς καὶ εἰρήνης δι' ὅλους τοὺς διψῶντας κατὰ τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν. Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ὑπῆρξε μαχητικὴ. Ἐχω πεποίθησιν ὅτι ἕκαστος Ἕλλην θὰ καταστῆ καὶ πάλιν Θαραλέος μαχητῆς ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας. Ἄς πολεμήσωμεν γενναίως, ὅλοι ὁμοῦ, διὰ νὰ ἐγκαταστήσωμεν εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τὴν ἐνότητα, ἥτις θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ φέρωμεν μίαν ζωντανὴν καὶ κραταιὰν πίστιν ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ μέσῳ αὐτῆς νὰ ἀκτινοβολήσωμεν τὸ ἀληθὲς μήνυμα τοῦ Χριστοῦ πέραν τῶν συνόρων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους».

Ἐνα ὁμόθυμον Γένοιτο προσθέτομεν ἡμεῖς εἰς τὸ κήρυγμα τοῦτο τοῦ θεολόγου βασιλέως μας.

Ὁ ἄμητός.

Ἡ διανυομένη περίοδος τοῦ θέρους εἶναι ἡ ἐποχὴ τοῦ ἀμητοῦ καὶ τῆς συγκομιδῆς. Οἱ γεωργοί, ἡ πολυπληθεστέρα καὶ πολυπαθε-

στέρα τάξις τοῦ λαοῦ μας, θερίζει τοὺς καρποὺς τῶν κόπων της. Ὅσον περισσότερα ἔσπειρε, τόσον περισσότερα θερίζει. Ἐκοπίασε κατὰ τὸν χειμῶνα καὶ ἔσπειρε πολλὰ; πλοῦσιον ἀμητόν θὰ ἔχη. Ἐσπειρεν ἐν δάκρυσιν κατὰ τὸν κρυμὸν τοῦ χειμῶνος; θὰ θερίσῃ ἐν ἀγαλλιάσει τώρα. Ἐφάνη ράθυμος καὶ ὀκνηρὸς καὶ οὐδὲν ἔσπειρε; οὐδὲν θὰ θερίσῃ καὶ θὰ λυπῆται βλέπων τὰς θημωνίας τῶν δραγμάτων τῶν ἄλλων.

Θέρος εἶναι καὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Γεωργὸς εἶναι ὁ ἀνθρώπος, ἀγρὸς «θεοῦ γεώργιον» (α΄ Κορ. γ. 9.) ὁ βίος του. Τὶ θὰ θερίσῃ; Τὶ θὰ συγκεντρώσῃ εἰς τὴν ἄλωνα; Τὴν ἀπάντησιν τὴν δίδει ὁ Ἀπόστ. Παῦλος «ὃ ἐὰν σπείρῃ ἀνθρώπος τοῦτο καὶ θερίσει. Ὁ σπείρων εἰς τὴν σάρκα ἐαυτοῦ ἐκ τῆς σαρκὸς θερίσει φθοράν, ὁ δὲ σπείρων εἰς τὸ πνεῦμα ἐκ τοῦ πνεύματος θερίσει ζωὴν αἰώνιον» (Γαλ. στ΄. 7-9). Ὅστις εἰργάσθη νὰ νεκρώσῃ τὰ πάθη του καὶ νὰ δουλεύσῃ τῷ πλησίῳ ἐν ἀγάπῃ, θὰ θερίσῃ ζωὴν αἰώνιον. Ὅστις δὲν εἰργάσθη, ἔζησε βίον ἐγωϊστικόν. ἐγεωσπόρησε τὴν ἁμαρτίαν, θὰ θερίσῃ τοὺς στάχυας τῆς ἀμελείας καὶ φθοράν αἰώνιον. Ἄς σπείρωμεν λοιπὸν ἐν ὅσο ὁ φιλόανθρωπος Θεὸς παρατείνει τὴν ζωὴν μας ἔργα ἀγάπης, διὰ νὰ ἔχωμεν πλοῦσιον ἀμητόν. Ὅσοι δὲ ἐφάνημεν ἀμελεῖς, εἶναι καιρὸς νὰ διορθωθῶμεν διὰ τῆς μετανοίας καὶ νὰ εἴπωμεν πρὸς τὸν προαιώνιον γεωργὸν ἡμῶν Θεόν, ὡς ὁ ἄσωτος κατὰ τὸν ὑμνωδὸν «τῷ ἀνέμῳ τῆς σῆς φιλεσπλαχνίας, ἀπολίκησον τὸ ἄχνηρον τῶν ἔργων μου καὶ σιτάρχησον τῇ ψυχῇ μου τὴν ἄφεισιν, εἰς τὴν οὐράνιον σου συγκλείων με ἀποθήκην καὶ σῶσόν με».

Ἡ πρώτη ἐπέτειος

Μετὰ πολλῆς τῆς ἐπισημότητος ἐωρτάσθη ἐν Καρναῖς ὑπὸ τῆς Ἱ. Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὅρους ἡ πρώτη ἐπέτειος τῆς μνήμης τοῦ ὀσίου πατρὸς ἡμῶν Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου τῇ 14ῃ παρελθόντος Ἰουλίου. Ἐκτὸς τῶν πολλῶν περὶ αὐτοῦ γραφέντων ὑπὸ τῶν ξένων ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀγιοποιήσεώς του, ἐσχάτως καὶ τὸ ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «Νιουσγούηκ» ἔκαμε ἐκτενῆ περὶ αὐτοῦ λόγον, χαρακτηρίσαν τοῦτον «ὡς τὸν μεγαλύτερον ἴσως θεολόγον τῆς ὀρθοδοξίας κατὰ τοῦς ἔξ τελευταίους αἰῶνας».

Ἡ πρώτη μνήμη τοῦ ἁγίου ὑπενθυμίζει ἡμῖν τοὺς λόγους τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. «Ἐν κουρείῳ μὲν καθήμενος καὶ τὴν κόμην ἀποκείρων, τὸ κάτοπτρον λαβὼν, περισκοπεῖς μετ' ἀκριβείας τὴν τῶν τριχῶν σύνθεσιν.... τῆς δὲ ψυχῆς ἡμῶν οὐκ ἀμόρφου μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀμορφίου.... οὐδὲ μικρὸν αἰσθανόμεθα. Καίτοιγε καὶ ἐνταῦθα κάτοπτρον ἐστὶ πνευματικὸν καὶ πολλῶ βέλτιον ἐκείνου καὶ χρησιμώτερον, οὐδὲ γὰρ δείκνυσι τὴν ἀμορφίαν μόνον ἀλλὰ καὶ μετατίθησιν αὐτὴν

πρὸς κάλλος ἀμήχανον, ἂν θέλωμεν. Τοῦτο δὲ ἐστὶν ἡ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν μνήμη καὶ τῆς μακαρίας ζωῆς αὐτῶν ἱστορία.... Κἂν βουληθῆς ἅπαξ μόνον ἰδεῖν εἰς τὰς τῶν ἀγίων ἐκείνων εἰκόνας καὶ τὸ δυσειδὲς ὄψει τῆς διανοίας τῆς σῆς...» (ὁμιλία Δ' εἰς Ματθαῖον § 4). "Ἄς κατοπτρισθῶμεν λοιπὸν εἰς τὴν μνήμην τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Νικοδήμου.

Πεντηκονταετηρίς.

Ὁ γεραρὸς προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Σπυρίδων εἰσηγήθη εἰς τὸ πεντηκοστὸν ἔτος τῆς ἀρχιερατικῆς αὐτοῦ διακονίας. "Ἡμῖς αἰὼν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἀρχιερέως Χριστοῦ καὶ τοῦ ἔθνους εἰς τὴν εὐανδρον καὶ μαρτυρικὴν Ἠπειρον! Κατέστη ἀληθινὸν ἔθνικόν καὶ θερησκευτικὸν σύμβολον. Εὐχόμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ ὦσι πολλὰ τὰ ἔτη Του καὶ νὰ ἴδῃ ἐκπληρούμενον τὸν μύχιον πόθον Του, τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Β. Ἠπείρου, ὅστις εἶναι πόθος κάθε Ἑλληνικῆς ψυχῆς.

Ὁ Χριστὸς εἰς τὸ σπήλαιον ἐπὶ 33 ἔτη.

Πρόσφυξ ἐκ Μ. Ἀσίας διαμένων εἰς Ἀθήνας ἐγνώρισεν ἡμῖν, ὅτι κατὰ πληροφορίας τῆς «Ὁμοσπονδίας Παραγωγῶν προσφύγων 1922», οἱ καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα εἰς παράγας διαμένοντες πρόσφυγες ἀνέρχονται εἰς 250.000 ἐξ ὧν τινὲς εἰς τοὺς συνοικισμοὺς Ταμπούρια, Παλ. Σφαγεῖα, Δραπετσῶνα διαμένουσιν εἰς σπήλαια. Ἐμεῖναμεν κατάπληκτοι, διότι ἐπὶ 33 ἔτη, μίαν γενεάν, ἀδελφοί μας σιγοπεθαίνουν «ἐν σπηλαιοῖς καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς». Δαμβανομένοι δὲ ὑπ' ὄψει ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ τῶν «ἐλαχίστων ἀδελφῶν μας» εἶναι ὁ Χριστὸς, τὸν Κύριον τοῦ παντός τὸν ἀφίνομεν ἐπὶ 33 ἔτη εἰς τὰ ὑγρά σπήλαια καὶ τὶς παράγας. Πιθανὸν ὁ ἀριθμὸς νὰ εἶναι ὑπερβολικὸς. Ἀλλὰ καὶ τὸ 1)10 αὐτοῦ νὰ εἶναι ἀληθές, τὸ πρᾶγμα εἶναι τρομακτικὸν καὶ μειωτικὸν τοῦ πολιτισμοῦ μας.

Δὲν ὑπάρχει εἰς ἡμᾶς εἰς Alle Pierre μὲ τὸν σύλλογον τῶν ρακοσυλλεκτῶν διὰ νὰ λύσῃ τὸ Κοινωνικὸν αὐτὸ πρόβλημα καὶ ἐξάγῃ ἐκ τοῦ σπηλαίου τὸν Κύριον; Τὸ Ἅγιον Ὄρος διέθεσεν δωρεὰν ἅπασαν τὴν κτηματικὴν αὐτοῦ περιουσίαν συμποσομένην εἰς 600 χιλ. στρέμματα καλλιεργησίμου γῆς, 200 χιλ. ἐλαιόδενδρα 100 χιλ. Μωρεόδενδρα κλπ. πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν προσφύγων ἀδελφῶν μας. Οἱ ἄλλοι χριστιανοὶ ἀδελφοί μας δὲν διαθέτουν μέρος τοῦλάχιστον τῆς περιουσίας τῶν διὰ νὰ χαρίσουν στέγην εἰς τόσους ἀδελφούς μας, ἀφοῦ πολλὰ διαθέτουν εἰς περιττὰ ἔξοδα; Καὶ ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἴδωμεν καλὰς ἡμέρας καὶ ἔχομεν εὐλογίαν παρὰ τοῦ Κυρίου, τὸν ὁποῖον ἐπὶ 33 ἔτη ἔχομεν ἐγκαλεῖσαι εἰς τὸ σπήλαιον! τρομερόν. Ἄς μὴ τὰ ἀναθέτωμεν ὅλα εἰς τὸ Κράτος. Ἡμεῖς εἴμεθα τὸ Κράτος καὶ «ἀλλήλων μέλη» (Ἐφ. δ'. 25.)

ΧΡΟΝΙΚΑ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Διοίξεις 'Αγ. 'Ορους. 'Εξ ἀφορμῆς μὴ τηρήσεως τοῦ Κ. Χ. τοῦ 'Αγ. 'Ορους ὑπὸ ἐνίων 'Ι. Μονῶν εἰς τὸ ζήτημα ἀποστολῆς μαθητῶν εἰς τὴν 'Ι. 'Αθωνιάδα Σχολήν, ἡ Διοίξεις 'Αγ. 'Ορους δι' ἐγγράφου πρὸς τὴν 'Ι. Κ. ὑπενθυμίζει τὸ 182ον ἄρθρον τοῦ Κ. Χ. δυνάμει τοῦ ὁποῦ αἱ 'Ι. Μοναὶ ὀφείλουν ἀπροφασίστως καὶ ὑποχρεωτικῶς ν' ἀποστείλουν εἰς τὴν Σχολὴν ἀνὰ δύο μαθητάς. 'Επίσης συνιστᾷ ἵνα οἱ κοσμικοὶ μαθηταί, οἵτινες θεωροῦνται ὡς δόκιμοι μοναχοί, κατὰ τὰς διχοπᾶς τῆς Σχολῆς παρκαμένουν ἐντὸς τῶν 'Ιερῶν αὐτῶν Μονῶν.

— Δι' ἐνεργειῶν τῆς αὐτῆς Διοικήσεως ἡ Γεωπονικὴ καὶ Δασολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ἀπεφάσισε νὰ στέλλωνται εἰς τὰς 'Ι. Μονὰς οἱ τελειόφοιτοι, οἱ ὁποῖοι περιοδεύοντες τὸ 'Αγ. 'Ορος θὰ ἐτοιμάζουσι ἐνταῦθα τὰς ἐπὶ πτυχίῳ διατριβάς των διὰ μελέτης τῶν γεωργικῶν περιοχῶν αὐτοῦ.

— 'Εν συνεχείᾳ ἐτέρων ἐνεργειῶν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους πρὸς ἐπέκτασιν τῆς δενδροκαλλιέργειας ἐν 'Αγ. 'Ορει, ἣτις προβλέπεται λίαν ἀποδοτικὴ λόγῳ τῶν ἐξαιρετικῶν κλιματολογικῶν συνθηκῶν, ἐζήτησε τὴν ἀποστολὴν γεωπόνου διὰ τὴν ὀργάνωσιν καὶ συστηματικὴν παρακολούθησιν τῆς δενδροκαλλιέργειας. 'Εκ παραλλήλου ἐγνωστοποιήθη ὅτι κατὰ τὸ θέρος θὰ περιοδεύσουσι τὸ 'Αγ. 'Ορος οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. κ. Θ. Ραπτόπουλος τῆς δενδροκομίας καὶ Β. Λογοθέτης τῆς ἀμπελοουργίας πρὸς μελέτην καὶ εἰσήγησιν ληπτέων μέτρων ἐπὶ τῆς αὐτῆς προσπαθείας.

'Αθωνιάς Σχολή. Τὴν 17ην 'Ιουνίου ἔληξαν τὰ μαθήματα τοῦ σχολ. ἔτους 1954 - 55. Το ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἀνεκοινώθησαν τὰ ἀποτελέσματα εἰς τοὺς μαθητάς συγκεντρωθέντας εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν τελετῶν, ἀφοῦ προηγουμένως ὁ σχολάρχης ἀρχιμαν. Νασανῆλ Λαυριώτης ὠμίλησεν εἰς αὐτοὺς τονίτας ἰδιαίτερώς τὴν μεγίστην σημασίαν ἣν θὰ ἔχῃ δι' αὐτοὺς καὶ διὰ τὴν πρόδόν των ἡ

παραμονή αὐτῶν κατὰ τὰς διχοπᾶς εἰς τὰς Ἱ. Μονὰς τῶν. Τὸ ἐσπέρας παρετέθη δεῖπνον εἰς τὸ ὁποῖον παρελάθησαν καὶ οἱ ἔφοροι.

Μετὰ τὸ πέρασ αὐτοῦ, ὠμίλησε καὶ πάλιν ὁ σχολάρχης εὐχρηστήσας ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν πάντας τοὺς κοπιάσαντας διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν τῆς σχολῆς.

Οἱ ἀριστεύσαντες μαθηταὶ εἶναι οἱ μοναχοὶ Χρυσόστομος Κουτλουμουσιανὸς καὶ Σωφρόνιος Ἀγιοπαυλίτης καὶ οἱ δόκιμοι Τρ. Φιλοθεΐτης, Γεώργ. Διονυσιάτης καὶ Ματθ. Βατοπεδινός.

Κατὰ τὸ ληξάν ἔτος ἐφοίτησαν εἰς τὴν Ἀθωνιάδα 45 μαθηταὶ ἀνήκοντες εἰς τὰς Ἱ. Μονὰς Μ. Λαύρας 5, Βατοπεδίου, Χελανδαρίου, Διονυσίου καὶ Ἀγ. Παύλου ἀνὰ 4, Κουτλουμουσίου, Δοχειαρίου, Καρακάλλου, Ξενοφῶντος καὶ Κωνσταμονίτου ἀνὰ 3, Παντοκράτορος, Ἐηροποτάμου, Φιλοθέου καὶ Ἐσφιγμένου ἀνὰ 2 καὶ Ἰβήρων 1.

Ἱ. Ναὸς τοῦ Πρωτάτου. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἀφίχθη συνεργεῖον ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν εἰδικῶν τοῦ Ἰπουργείου Ὁρησκευμάτων καὶ Παιδείας πρὸς συνέχισιν τῶν ἐργασιῶν ἐν τῷ ἱστορικῷ Ναῷ τοῦ Πρωτάτου. Ἐγκρίσει τῆς Ἱ Κοινοῦντος ἤρχισαν ἡ ἀντικατάστασις τῆς στέγης ἣτις θὰ γίνῃ ἐκ μπετόν.

Διαρροή Ἀγιορειτῶν. Ἐξ ἀφερμῆς ἐγκαταστάσεως ἀρχιετῶν Ἀγιορειτῶν εἰς τὸν κόσμον, ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἐκκλ. τῆς Ἑλλάδος εἰς διαθήματα τῆς Ἱ. Κοινοῦντος, δι' ἐγγράφου αὐτῆς ἐγνωστοποίησεν ὅτι, ὡς διεπίστωσαν, οὗτοι εἶναι ἐφοδιασμένοι διὰ κανονικῶν ἀπολυτηρίων καὶ συνιστᾶ ἵνα γίνῃ σύστασις εἰς τὰς Ἱ. Μονὰς ἵνα μὴ χορηγοῦν τοιαῦτα εἰς τὸ ἐξῆς καὶ οὕτω φθίνουσιν αὐταὶ ἐπὶ ὀρησκευτικῇ καὶ ἐθνικῇ ζημίᾳ.

Ἐπὶ τοῦ ἐγγράφου τούτου ἡ ἡμετέρα Ἱ. Μονὴ ἠναγκάσθη ν' ἀναφέρῃ δι' ἐγγράφου αὐτῆς πρὸς τὴν Ἱ. Κ. καὶ τὴν Διοίκησιν Ἀγ. Ὄρους, τρεῖς περιπτώσεις παρανόμου παραμονῆς Ἀγιορειτῶν εἰς Μητροπόλεις, μεταξύ τῶν ὁποίων ἡ μία προεκλήθη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ προέδρου τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀρχιεπισκόπου κ. Σπυριδῶνος, ὅστις κρατεῖ παρ' αὐτῷ ἀπὸ Ἰετίνας τὸν ἐξ Ἠπείρου νέον μοναχὸν Χρυσόστομον Διονυσιά-

την, ἄνευ οὐδενὸς ἀπολυτηρίου ἐγγράφου, χειροτονήσας μάλιστα αὐτὸν κατὰ τὰς πληροφορίας μας καὶ ἱεροδιάκονον.

Σχετικὴν διαμαρτυρίαν ἀπηύθυνε καὶ Ἱ. Μονὴ Ἀγ. Διονυσίου πρὸς τὴν Ἱ Κοινότητα καὶ τὴν Διοίκησιν Ἀγ. Ὅρους διὰ τῆς ὁποίας ἐπιμένει καὶ αὕτη ὅτι οὐχὶ ἅπαντες οἱ εἰς τὸν κόσμον εὐρισκόμενοι κατέχουν ἀπολυτήρια, ὡς ἰσχυρίζεται ἡ Ἱ. Σύνοδος, διότι ὑπάρχουν καὶ μὴ ἐφοδιασμένοι δι' ἀπολυτηρίων κατέχοντες θέσεις ἐφημεριακῶς. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀπολυθέντες ἀπελύθησαν διότι ἐδημιούργησαν κατάστασιν ἀφόρητον εἰς τὰς Ἱ. Μ. ἐξαναγκάσαντες αὐτὰς εἰς ἀκουσίαν ἀπόλυσιν. Ἡ ἀφορμὴ ἀποδίδεται εἰς Μητροπολίτας τινὰς οἵτινες ὄχι μόνον ἀνέχονται καὶ διατηροῦν εἰς τὰς ἐπαρχίας πλάνητας Ἀγιορείτας, ἀλλ' οὐχὶ σπανίως προκαλοῦν οἱ ἴδιοι τὴν διαρροὴν μὲ διαφόρους πρὸς αὐτοὺς ὑποσχέσεις παραχωρήσεως θέσεων, κληρῶν ἀμοιβῶν κλπ.

Δωρεαί. Μερὶ μνη τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἀμ. Ἀλιδίζατου ἀπεστάλησαν ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἐπιτροπῆς Ἀλληλοβοηθείας καὶ σχέσεων μετὰ τῶν ξένων Ἐκκλησιῶν πρὸς διανεμὴν εἰς τοὺς ἀπόρους Μοναχοὺς τοῦ Ἀγ. Ὅρους 64 χαρτοκιβώτια βούτυρον, 63 κιβώτια τυρὸς, 99 κιβ. σπορέλαιον, 127 κιβ. φυτικὸν λίπος, 9 βάρ. καὶ 93 κιβ. γάλα.

Κοινοβιασμοὶ ἀλλοδαπῶν. Εἰς τὴν Ἱ. Κοινοβιακὴν Μονὴν Ἀγ. Διονυσίου προσῆλθεν ὁ Τοῦρκος Μ. Χρυσεῖν ἔπως λάβῃ τὸ Ἅγιον Βάπτισμα. Κατηχηθεὶς κανονικῶς, ἐβαπτίσθη κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀποδόσεως τοῦ Ἀγ. Πάσχα λαβὼν τὸ ὄνομα Ἀναστάσιος καὶ ἐκοινοβίασεν εἰς τὴν Ἱ. ταύτην Μονὴν ὡς δόκιμος μοναχός.

— Ἐπίσης εἰς τὴν Ἱ. Κοινοβιακὴν Μονὴν τοῦ Κωνσταντινου ἐκοινοβίασεν ὡς δόκιμος μοναχός ὁ Γερμανὸς φαρμακοποιὸς Κάρολος Μπραϊτινέρτ, προσελθὼν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν πρὸ τριστίας.

Ἐρανοὶ. Κατόπιν ἐγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς Κοινοῦντος πρὸς τὰς 20 Ἱερᾶς Μονᾶς ἐπετράπη εἰς τὸν Γερ. Εὐθύμιον Διονυσιάτην νὰ ἐνεργήσῃ ἔρανον διὰ τὴν ἴδρυσιν τοῦ μεγάλου ξενῶνος τῆς Ἱστροϊκῆς Ἱ. Μονῆς τῆς Παναγίας τοῦ Σουμελᾶ (Καστανιά Βερόσιος) καὶ προσέφερον εἰς ξυλείαν αἱ Ἱ Μοναὶ Ἀγίου Παύλου ἀξίας 5.000 δραχ., Καρακάλλου, Φιλοθέου καὶ Σίμ. Πέτρως ἀνὰ 1.200

Διονυσίου Παντοκράτορος καὶ Ρωσικοῦ ἀνά 800, Γρηγορίου 640, Ξηροποτάμου 600, Ξενοφώντος 400, Κουτλουμουσίου 200, Δοχειαρίου 150 καὶ μετρητὰ αἱ Ἱ. Μοναὶ Χελανδαρίου 500, Ἰβήρων 300, Βατοπέδιου 200, Ζωγράφου, Σταυρονικήτα ἀνά 150, Ἐσφιγμένου καὶ Κωνσταμονίτου ἀνά 100.

Τηλεφωνικὴ ἐγκατάστασις. Μὴ πραγματοποιηθείσης τῆς τηλεφωνικῆς συνδέσεως τῶν Ἱ. Μονῶν ὑπὸ τοῦ ΟΤΕ, περὶ ἧς ἐσημειώθη εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 32 - 33 τεύχος τοῦ περιοδικοῦ μας, ἀνέλαβε καὶ ἐξετέλεσε τὴν ἐργασίαν ταύτην ὁ ἐκ Θεσσαλονίκης Μηχανικὸς ἠλεκτρολόγος κ. Κωνσ. Ἀδάμης ὅστις ἐγκαταστήσας καὶ δύο τηλεφωνικὰ κέντρα ἐν Καρυαῖς καὶ Δάφνῃ ἐξυπηρετεῖ ὁλόκληρον τὸ Ἁγ. Ὅρος κατὰ τρόπον ὑποδειγματικὸν ἀποσπάσας τὰ συγχαρητήρια τοῦ Ἁγιορειτικοῦ κόσμου.

Μὲ τὸ κέντρον Δάφνης συνεδέθησαν αἱ Ἱ. Μοναὶ Ἁγ. Παύλου, Διονυσίου, Γρηγορίου, Σ. Πέτρας, Ξηροποτάμου καὶ Δοχειαρίου, τὸ Τελωνεῖον, ὁ Σταθμὸς Χωρ(κ)ῆς, ὁ ναυτ. πρᾶκτωρ κ. Χ. Θεοδωρίδης καὶ οἱ ἔμποροι κ. κ. Θ. Εὐθυμίου, Ι. Χριστοδούλου καὶ Γ. Λαμπρικινίδης. Μὲ τὸ τῶν Καρυῶν δέ, αἱ Ἱ. Μοναὶ Βατοπεδίου, Παντοκράτορος, Σταυρονικήτα, Κουτλουμουσίου καὶ Καρακάλλου, ἡ Ἱ. Κοινότης Ἁγ. Ὁρους, ἡ Ἀθωνιάς Σχολή, τὸ ἰατρεῖον τῆς Ἱ. Κ. καὶ οἱ ἔμποροι κ. κ. Ἀδ. Σαμαρᾶ, Θ. Ταλέας καὶ Ἱ. Ρασιᾶς.

Συνεχίζεται καὶ ἡ σύνδεσις τῶν ὑπολοίπων Ἱ. Μονῶν. Τὰ δύο ἀνωτέρω κέντρα συνεδέθησαν μεταξὺ των διὰ δύο κοινοχρήστων γραμμῶν.

Ὅστις ἀπολογεῖται ὑπὲρ τοῦ ἀδικουμένου, εὕρισκει τὸν Θεὸν ὑπερμαχοῦντα δ' αὐτόν.

— Ὅστις βοηθεῖ τὸν πλησίον αὐτοῦ λαμβάνει τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ.

Ὅστις κατηγορεῖ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ὑπὸ κακίας κινούμενος, εὕρισκει τὸν Θεὸν κατήγορον κατ' αὐτοῦ.

Ὅσιου Ἰσαὰκ

Ἡ ψυχὴ ποὺ μολυνθῆ μετὸν μολυσμὸν τῆς ἁμαρτίας δὲν δύναται μετ' ἄλλον τρόπον νὰ καθαρισθῆ καὶ νὰ λάβῃ τὴν πρώτην τῆς ὠραιότητι, ἐὰν δὲν ὑπομείνῃ πολλοὺς πειρασμοὺς καὶ δὲν εἰσέλθῃ μέσα εἰς τὸ χωνευτήριον τῶν θλίψεων.

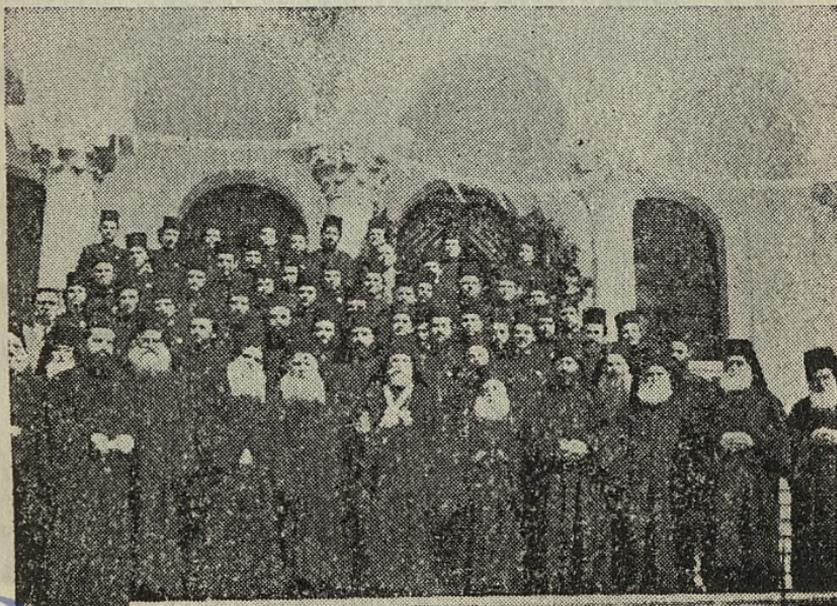
Ἁγ. Συμεὼν Ν. Θεολόγος

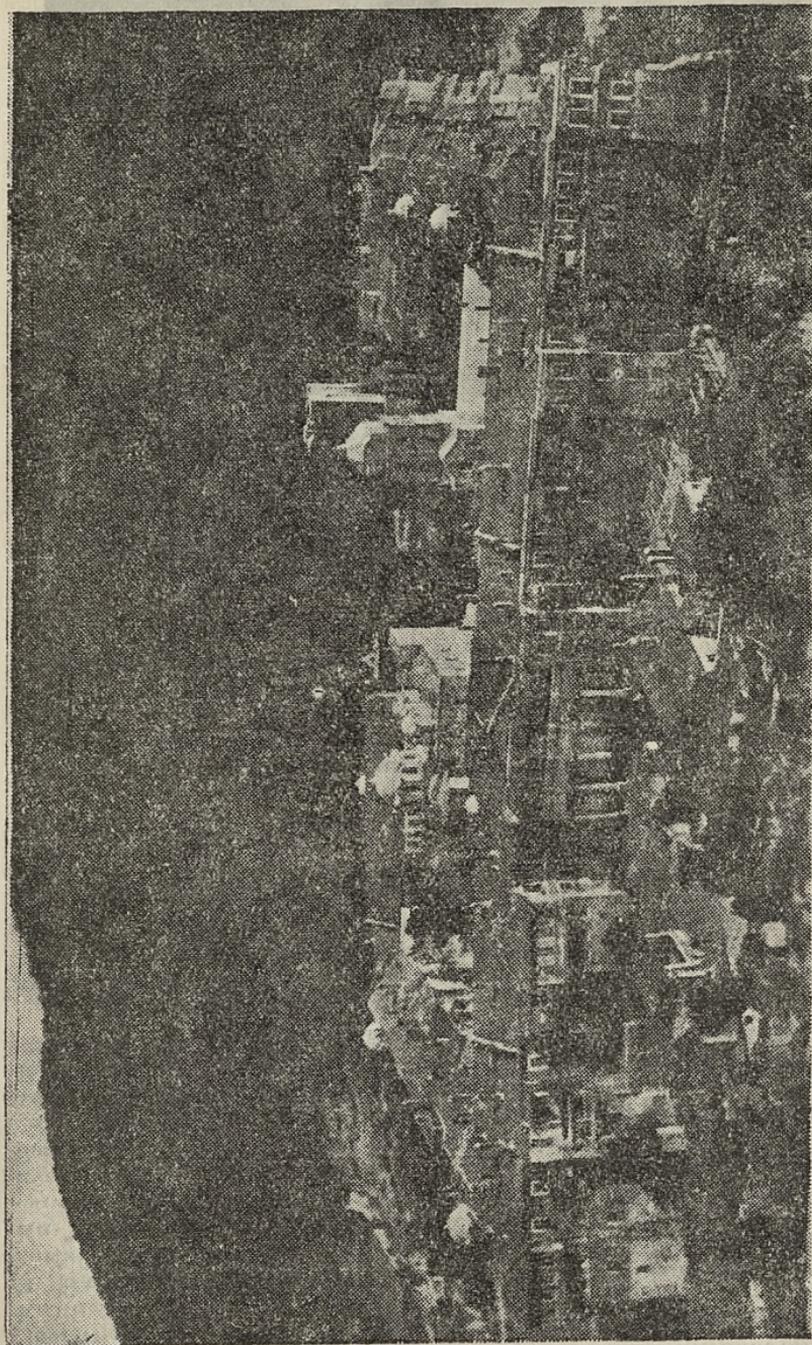
ΔΩΡΕΑΙ. Προσέφεραν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ περιοδικοῦ ἡμῶν οἱ κ. κ. Δ. Κοιδάκης συμφορ., ἀρχ. Κ. Ἀρώνης Κατερίνη ἀνά 50 δεχ. ἀνώνυμος Ἀγιορείτης 200. Ἡλ. Ὑψηλάντης ἀγωγεὺς Δάφνης - Καρυῶν 100 ἀνώνυμος μαθητῆς Ἀθωνιάδος, 50. Γ. Λάσκαρης δικηγόρος Ἀργοστόλιον 100, Ἀδ. Λαδένη Θεσβνίκη 90, Ἴ. Μ. Ἀγ. Διονυσίου Ὀλύμπου 50, ἱερομ. Ἰωάννης ἡγούμ. Ἴ. Μ. Ἀγ. Διονυσίου 600, ἱερ. Β. Γεροδόλιος, ἱερ. Ἴ. Καλιακούδας, Ἀθ. Σιτζούκης, Ἴ. Κούκουλης Λιτόχωρον, ἀνά 50, ἱερ. Ἴ. Μπιλιάγκας Σκοτινή Λιτοχώρου 50, Ἀν. Βοσνιακὸς δημόλιος Θεσσαλονίκη 30, Σ. Βλαχόπουλος Θεσβνίκη 20, Χρ. Κανονίδης Ἀθῆναι 30, Κα Ἡ. Μ. Ἀθῆναι 20, Τσιλικίδης & Σαραφίδης Θεσβνίκη 20, Θ. Παπαϊωάννου ὑλοτόμος Γομάτιον 500, Χρυσόστομος Μουτάφης Καρυαί 30, ἱερ. Βασίλειος κελ. «Ἄξιον ἔστιν» 20, πνευμ. Σωφρόνιος Καυσοκαλυβίτης 20. Ἀδελ. Ἀγιορείται Σωτηροῦλα - Καλαθὰ Ἡλείας 20, Σ. Φαίταζίδης, Ἡλ. Χατζητόλιος, Κ. Συνόπουλος Θεσβνίκη ἀνά 10, Γ. Ἀβραμίδης Ν. Ἰωνία 10, Π. Βασιλειάδης Λῆμνος 20, Γεν. Τζεκάκης Ἀκτοῦντα Ρεθύμνου 25, Ἴ. Τραγέλλης, Εὐστ. Καλυφὸς Ἀγιάσος 10 & 15.

Πρὸς ἅπαντας ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἱ. ἡμῶν Μονῆς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ Β. Καραβ. Πειραιᾶ, Α. Τρομπ. Ἀλφιλοχίαν, πνευμ. Σωφρ. Καυσ. μον. Παντελ. Καυσ., Καν Δήμ. Βαγαρ. Πειραιᾶ. Σᾶς ἐνεγράψαμεν. Ἀδ. Ἀγιορ. Ἐφύραν, πνευμ. Χαράλ. Μουτ., Π. Κεφαλ. Θεσβνίκη, Κ. Σημ. Καλάμας. Ἐνεγράψαμεν τοὺς ὑποδειχθέντας. Συνηρην Γ. Λυο Κοζάνην, Κ. Κατσ. Ἀθήνας, Γ. Ἀβραμ. Ν. Ἰωνίαν. Ἐσημειώσαμεν τὰς νέας διευθύνσεις. Εὐσ. Καλυφ. Ἀγιάσον. Ἀπεστείλαμεν τὰ αἰτηθέντα τεύχη. Δ. Κομ. Deder Ethioπία. «Σᾶς ἐγράψαμεν ἀμέσως. Στερούμεθα εἰδήσεών σας. Δ. Εὐγεν. Κάϊρον. Ἡ διακοπὴ ὀφείλεται εἰς διαγραφὴν σας μεταξὺ πολλῶν ἄλλων παλαιῶν ἀναγνωστῶν μας διὰ τὴν ἱκανοποιήσωμεν μερικὸς ἐπιμόνος ζητούντας τὴν ἀποστολὴν τοῦ περιοδικοῦ μας. Ἐφόσον σᾶς ἐνδιαφέρει, σᾶς ἐπανεγράψαμεν. Α. Γκαζ ἄντεισ. Ἐφ. Ἀθήνας. Μέχρι στιγμῆς δὲν ἡδυνήθημεν νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν. Κρατοῦμεν ὑπὸ σημείωσιν. Σ. Δεσποτ. Λαμίαν, Ἴ. Σερ. Ζάκυνθον. Τὰ αἰτούμενα τεύχη ἐξηντλήθησαν, Β. Θεσσαλονίκη. Σᾶς ἐγράψαμεν καὶ ἰδιαίτερος ὅτι εἰσθε δεκτοὶ καὶ δύνασθε νὰ ἐλθῆτε.

Ὁ Πρωτεπιστάτης τῆς Ἱ. Κοινότητος καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Ἱ. Μονῶν μετὰ τοῦ σχολάρχου, τῶν καθηγητῶν καὶ τῶν μαθητῶν τῆς Ἐκκλ. Ἀθωνιάδος Σχολῆς

И Е Р А Х О Н И И Б И П О Н

ЗООНИКИ

И П Р И М И Т Е Л Ъ